

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบะฮีวิทยาคม
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๒๓

นางประภาพรณ สุนันธรรม
นางซารัญญา ผลจันทร์
นายวัฒนา สุริวรรณ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย
จากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ
ในโครงการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมแลกเปลี่ยน สพฐ. ปีงบประมาณ ๒๕๖๑

รหัสวิจัย ๒๐๖๐๗

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบะฮีวิทยาคม
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๒๓

โดยคณะผู้วิจัย

1. นางประภาพรรณ สุนันธรรม
2. นางซาร์ัญญา ผลจันทร์
3. นายวัฒนา สุริวรรณ

โรงเรียนบะฮีวิทยาคม

รายงานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย
จากสำนักพัฒนานวัตกรรมการศึกษา ประจำปีงบประมาณ 2561
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
บัญชีตาราง	ง
บัญชีภาพประกอบ	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
คำถามของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามปฏิบัติการ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	5
บทที่ 2 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	7
พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551	11
เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้	12
แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ	20
ความหมายของความพึงพอใจ	28
บริบทโรงเรียนบะฮีวิทยาคม	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
กรอบแนวคิดการวิจัย	39
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	40
กลุ่มเป้าหมาย	40
กลุ่มเป้าหมาย	40
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	41
การเก็บรวบรวมข้อมูล	43
การวิเคราะห์ข้อมูล	45

สารบัญ (ต่อ)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	46
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	53
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	53
ปัญหาของการวิจัย	54
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	54
สรุปผลการวิจัย	54
อภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะ	58
บรรณานุกรม	60
ภาคผนวก	63
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	
ภาคผนวก ข แบบประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อความถาม กับวัตถุประสงค์	
ภาคผนวก ค แบบสอบถามความพึงพอใจ	
ภาคผนวก ง เครื่องมือในการวิจัย (แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย)	
ประวัติย่อผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
3.1	แบบแผนการทดลอง	45
4.1	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	49
4.2	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	49
4.3	ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม	49
4.4	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	50
4.5	ความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย	51

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	ปัญหาของคนที่เป็นแอลดี	13
2	ลักษณะกระบวนการอ่านและการรับรู้	20
3	กรอบแนวคิดการวิจัย	39

หัวข้อวิจัย การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต23

ผู้วิจัย นางประภาพรณ สุนันธรรม นายวัฒนา สุริวรรณ และนางซารัญญา ผลจันทร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนที่โรงเรียนบะฮีวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ปีการศึกษา 2561 จำนวนนักเรียน 10 คน ซึ่งกลุ่มบริหารงานวิชาการของโรงเรียน ได้จัดห้องเรียนแบบละความสามารถทางการเรียนของนักเรียน ได้มาโดยประเมินความรู้ความสามารถพื้นฐาน และแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program : IEP) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย จำนวน 5 ชุด โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย และแบบวัดความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย . สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าสถิติ t – test แบบ Dependent Sample

ผลการศึกษาพบว่า

1. ทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 86.50/80.20 แสดงว่าชุดการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนก่อนการใช้ชุดฝึกทักษะอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยอยู่ในระดับมาก

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายแห่ง ซึ่งไม่สามารถนำมากล่าวได้ทั้งหมด ผู้มีพระคุณท่านแรกที่ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณอย่างยิ่ง คือ ท่าน ดร.กานดา พูนลาภทวี กรรมการที่ปรึกษาที่ให้กำลังใจและแนวทางในการทำงานวิจัย โดยเอาใจใส่ตรวจทานงานวิจัยให้ถูกต้องสมบูรณ์ที่สุด ท่านที่สองคือคุณดุจดาว ทิพย์มาตย์ กรรมการที่ปรึกษาอีกท่านหนึ่งที่ทำให้การดูแลเอาใจใส่ ตรวจทานให้คำปรึกษาแนะนำให้ข้อคิดดีๆ ในการทำงานวิจัย ตลอดจนให้กำลังใจผู้วิจัยตลอดมา นอกจากนี้ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณ ดร.मारศรี กลางประพันธ์ ดร.อรุวรรณ นิมตลุง และนางกาญจนา คานเพชรทา ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้คำปรึกษาและพิจารณาแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย ในครั้งนี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณสำนักพัฒนานวัตกรรมการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ผู้บริหารโรงเรียน คณะครู และนักเรียนโรงเรียนบะฮีวิทยาคม ที่ได้ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา

ท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณความดีของรายงานการวิจัยฉบับนี้แต่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนเสริมสร้างปัญญาแก่ผู้วิจัย และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ผู้วิจัยอ้างอิงแนวคิดในรายงานการวิจัยฉบับนี้ ท้ายที่สุดนี้ ขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของบิดามารดา ญาติพี่น้องทุกคน ที่ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ผู้วิจัย

บทที่ 1 บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ปัจจุบันโลกได้ก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ วิถีชีวิต วัฒนธรรม รวมทั้งสิ่งแวดล้อมบริบทรอบตัว เป็นยุคที่สามารถสร้างเด็กไทยให้ยืนอยู่ บนเวทีบ้านเรา และเวทีโลกได้อย่างมีความสุข (พิมพ์นธ์ เดชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข, 2558) การศึกษาจึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาสังคมให้เป็นคนมีคุณภาพ คุณธรรม สร้างให้คนมีความรู้ในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ มีความอดทนในการต่อสู้กับอุปสรรคของชีวิต ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดไว้ว่า บุคคลย่อมมีความเสมอภาคกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจัดให้ทั่วถึง และมีคุณภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2550) รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หรือเด็กพิการในลักษณะใด ก็ตาม จำเป็นต้องได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสม ซึ่งตามหลักสิทธิมนุษยชนสากล มนุษย์ทุกคนย่อมมีความเสมอภาคและโอกาสเท่าเทียมกันในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ด้วยดี ในการจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องถือเป็นการพัฒนาศักยภาพของเด็กเหล่านี้ให้มีโอกาสในการพัฒนาตนเอง มีคุณภาพชีวิตที่ดี และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยจัดการศึกษาให้เท่าเทียมกัน (สาวิตรี จุ้ยทอง และคณะ, 2559) ซึ่งการนำเด็กที่มีความบกพร่องเข้ามาอยู่ในระบบการศึกษานั้น ก่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน ส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การสร้างเจตคติที่ดีต่อกันมี พัฒนาการในการดำรงอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีศักยภาพการจัดการเรียนรวมจึงเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการพัฒนามากยิ่งขึ้น (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2556)

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นเด็กกลุ่มที่มีความบกพร่องอย่างใดอย่างหนึ่งทาง กระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจหรือการใช้ภาษา การพูด การเขียน ซึ่ง แสดงออกถึงความบกพร่องในความสามารถทางการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกด คำ หรือการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ โดยเด็กมีลักษณะภายนอกเป็นปกติ แสดงความฉลาดได้จาก การพูดคุย มีความเฉลียวฉลาดเหมือนเด็กทั่วไป แต่มีความยากลำบากในการเรียนรู้ (Gearheart, 1977 อ้างถึงใน กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) โดยงานวิจัยจำนวนมากระบุว่ากว่าครึ่งหนึ่งของเด็กที่มี ปัญหาทางการเรียนรู้มีปัญหาในการอ่าน (อุบล เล่นวารี, 2545) ด้วยเหตุนี้การจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับนักเรียนปกติ อาจไม่มีประสิทธิภาพพอนำมาใช้กับนักเรียนที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ เนื่องจากการอ่านเป็นกิจกรรมเบื้องต้นที่สำคัญที่สุดในการจัดการเรียน การสอน เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ที่จะช่วยพัฒนาความคิด ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักใช้ กระบวนการคิด ถ้าหากไม่ได้อ่าน การเรียนจะเกิดปัญหาอย่างมากพฤติกรรมในการเรียนของเด็กจะ เปลี่ยนไป ขาดความมั่นใจในตนเอง งอแง เหงา เก็บกด ครุจึงจำเป็นต้องเอาใจใส่ ช่วยเหลือ แก้ไขหรือ ช่อมเสริมทันที (บันลือ พฤษะวัน, 2532)

โรงเรียนบะฮีวิทยาคมเป็นโรงเรียนขนาดเล็กระดับตำบล นักเรียนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่ด้อยโอกาส ยากจน และมีปัญหาด้านการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ จึงได้รับการจัดตั้งเป็นศูนย์การเรียนรู้ให้นักเรียนพิการเรียนรวมเพื่อแก้ปัญหาให้นักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ การจัดการเรียนการสอนมีการปรับหลักสูตร จัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและมีการทำบันทึกหลังการสอน จากการสอนพบปัญหาในการอ่านหลายอย่าง เช่น นักเรียนอ่านคำไม่ถูกต้องตามหลักการอ่าน จำรูปพยัญชนะ สระและผันเสียงไม่ได้ จำพยัญชนะตัวสะกดไม่ได้ อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดไม่ได้ และไม่มีลักษณะนิสัยรักการอ่านทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาที่ค่อนข้างช้าจึงส่งผลให้ระดับผลการเรียนภาษาไทยต่ำกว่าเป้าหมายของสถานศึกษาและส่งผลการเรียนรู้อื่นๆ ที่ต้องใช้ภาษาทั้งสี่ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่มีปัญหาด้านการอ่าน

ชุดฝึกทักษะ เป็นสื่อการเรียนรู้ประเภทหนึ่งที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์โดยผู้วิจัยนำถ่ายทอดความรู้และทักษะให้แก่ นักเรียนโดยใช้รูปแบบชุดฝึกทักษะปฏิบัติ ซึ่งมีขั้นตอนของชุดฝึกจากง่ายไปหายากทำให้นักเรียนเข้าใจง่ายและฝึกได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น วีระ ไทยพาณิชย์, 2528 (อ้างถึงใน จุฑารัตน์ วงศ์ศรีนาถ, 2537) กล่าวว่า ชุดฝึกทำให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดประสงค์แน่นอน ทำให้สามารถรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดีจนนำไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้ จากความเห็นดังกล่าว สรุปได้ว่าชุดฝึกมีความสำคัญทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน เพราะเป็นเครื่องมือที่ผู้เรียนสนใจ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริง ทำให้รู้และจดจำได้ดี สามารถนำไปใช้ได้ ทำให้ผู้สอนได้ทราบพัฒนาการและข้อบกพร่องของผู้เรียน ในทักษะนั้น ๆ โดยทันที ซึ่งจะได้แก้ไขได้ถูกต้อง เป็นการช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จงจิต ไชยวงศ์ (2550) พบว่า การสร้างแบบฝึกการอ่านด้วยภาพเพื่อพัฒนาความคงทนในการจำคำด้วยภาพหลังจากการใช้แบบฝึกการอ่านและเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จะส่งเสริมพัฒนาทักษะการอ่านให้มีพัฒนาการในการอ่านคำสูงขึ้นมากกว่าก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 90 และมีความคงทนในการจำคำมากกว่า และสอดคล้องกับ Lawray (1987) (อ้างถึงใน เกตุมณี มากมี, 2540) พบว่า แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยนักเรียนในการเรียนรู้โดยนักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้แบบฝึกหัดคะแนนการทดสอบหลังทำแบบฝึกหัดสูงกว่าคะแนนก่อนทำแบบฝึกหัด นอกจากนี้แบบฝึกหัดยังช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลเนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางด้านภาษาแตกต่างกัน การนำแบบฝึกหัดมาใช้จึงเป็นการช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียนเพิ่มขึ้น

จากความสำคัญและสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อนำมาพิจารณาปรับปรุง แก้ไข วางแผนการจัดการเรียนการสอนและแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น และนำผลที่ได้จากการ

วิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการบริหารการศึกษาของนักเรียนพิการเรียนรวมโรงเรียนบะฮีวิทยา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดจุดประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดปัญหาการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานของดัชนีประสิทธิผลหรือไม่
2. ผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันหรือไม่
3. นักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย แตกต่างกันหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนบะฮีวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาศึกษา เขต 23 ปีการศึกษา 2561 จำนวนนักเรียน 10 คน ซึ่งกลุ่มบริหารงานวิชาการของโรงเรียน ได้จัดห้องเรียนแบบความสามารถทางการเรียนของนักเรียน ได้มาโดยประเมินความรู้ความสามารถพื้นฐาน และแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program : IEP)

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. คุณภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม
2. ผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวม ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม
3. ความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เรื่อง การอ่าน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายวิชาภาษาไทย ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านวิชาภาษาไทย จำนวนชุดฝึกทักษะ 5 ชุด จำนวน 54 ชั่วโมง กำหนดตามหน่วยการเรียนรู้ เพื่อจัดทำเป็นชุดฝึกทักษะประกอบด้วย

- ชุดฝึกทักษะที่ 1 พยัญชนะไทย 44 ตัว
- ชุดฝึกทักษะที่ 2 การอ่านสระไทย
- ชุดฝึกทักษะที่ 3 การประสมสระ
- ชุดฝึกทักษะที่ 4 การประสมคำ
- ชุดฝึกทักษะที่ 5 การอ่านมาตราตัวสะกด 8 มาตรา

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยใช้เวลาดทดลอง 54 ชั่วโมง (ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการปฐมนิเทศ การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการทดสอบการอ่าน การเขียน)

สถานที่ดำเนินการวิจัย

โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ตำบลบะฮี อำเภอพรหมานิกม จังหวัดสกลนคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

นิยามศัพท์เฉพาะ

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า มีดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะ หมายถึง ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด ประกอบด้วย

- ชุดฝึกทักษะที่ 1 พยัญชนะไทย 44 ตัว
- ชุดฝึกทักษะที่ 2 การอ่านสระไทย
- ชุดฝึกทักษะที่ 3 การประสมสระ
- ชุดฝึกทักษะที่ 4 การประสมคำ
- ชุดฝึกทักษะที่ 5 การอ่านมาตราตัวสะกด 8 มาตรา

2. การอ่าน หมายถึง การอ่านออกเสียงใน เรื่อง การประสม พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การอ่านสะกดคำตามมาตราตัวสะกด โดยเรียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกด ให้เป็นคำอย่างถูกต้อง อ่านได้ถูกต้องตามอักขรวิธี สามารถออกเสียงชัดเจนและคล่องแคล่ว โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. นักเรียนพิการเรียนรวม หมายถึง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ บกพร่องทางสติปัญญา และบกพร่องทางการพูดและภาษา ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม

4. เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 หมายถึง ระดับคะแนนที่แสดงประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในชุดฝึกทักษะและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ด้านการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยกำหนดให้ระดับคะแนนเป็นดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกหัดท้ายชุดแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 5 ชุดที่นักเรียนทำได้ถูกต้อง

80 ตัวที่สอง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละจากการทำแบบฝึกหัดหลังเรียนได้ถูกต้อง

5. ความพึงพอใจ หมายถึง ความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน ประเมินโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำวิจัย

1. ได้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพ

2. นักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาไทยสูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสารและงานวิจัย
ที่เกี่ยวข้องไว้โดยแบ่งเป็นหมวดหมู่และหัวข้อเนื้อหาเสนอตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 3.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 3.2 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
4. แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน
 - 4.1 ความหมายของการอ่าน
 - 4.2 ความสำคัญของการอ่าน
 - 4.3 จุดมุ่งหมายในการอ่าน
 - 4.4 ลักษณะของการอ่าน
5. แนวคิดเกี่ยวกับชุดฝึกทักษะ
 - 5.1 ความหมายของชุดฝึกทักษะ
 - 5.2 ความสำคัญของชุดฝึกทักษะ
 - 5.3 หลักการสร้างชุดฝึกทักษะ
 - 5.4 ลักษณะของชุดฝึกทักษะ
 - 5.5 ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ
6. แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และแผนการสอนเฉพาะบุคคล
 - 6.1 ความสำคัญในการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
 - 6.2 หลักการจัดทำจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
 - 6.3 แนวทางการจัดทำแผนจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
 - 6.4 แบบบันทึกแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
 - 6.5 การดำเนินการตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
7. ความหมายของความพึงพอใจ
 - 7.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 7.2 ความสำคัญของความพึงพอใจ
 - 7.3 ลักษณะของความพึงพอใจ
 - 7.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจ
 - 7.5 ขอบข่ายของความพึงพอใจ
 - 7.6 ปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

8. บริบทโรงเรียนบะฮีวิทยา

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักสตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

1.1 วิสัยทัศน์

หลักสตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

1.2 หลักการ

1.2.1 เป็นหลักสตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

1.2.2 เป็นหลักสตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

1.2.3 เป็นหลักสตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

1.2.4 เป็นหลักสตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้

1.2.5 เป็นหลักสตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.2.6 เป็นหลักสตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบและตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

1.3 จุดหมาย

มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพได้ โดยกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1.3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

1.3.2 มีความรู้ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

1.3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

1.3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

1.3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนา

สิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1.4.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถที่ใช้ในการรับสารและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทักษะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคมรวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

1.4.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

1.4.3 ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกัน แก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

1.4.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆอย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

1.4.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

1.5 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1.5.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์

1.5.2 ซื่อสัตย์สุจริต

1.5.3 มีวินัย

1.5.4 ใฝ่เรียนรู้

1.5.5 อยู่อย่างพอเพียง

1.5.6 มุ่งมั่นในการทำงาน

1.5.8 รักความเป็นไทย

1.5.9 มีจิตสาธารณะ

1.6 โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา

โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา ประกอบด้วยโครงสร้างเวลาเรียน และโครงสร้างหลักสูตรชั้นปี

1.7 สารของหลักสูตร

1.7.1 มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงกำหนดให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) ภาษาไทย
- 2) คณิตศาสตร์
- 3) วิทยาศาสตร์
- 4) สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 5) สุขศึกษาและพลศึกษา
- 6) ศิลปะ
- 7) การงานอาชีพและเทคโนโลยี
- 8) ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานนอกจากนั้น มาตรฐานการเรียนรู้ ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบเพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร ต้องสอนอะไร จะสอนอย่างไรและประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายใน และการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษาและการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าว เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษา ว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

1.7.2 ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้นซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรมนำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)

ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4- 6)

หลักสูตรได้มีการกำหนดรหัสกำกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด เพื่อความเข้าใจและให้สื่อสารตรงกัน ดังนี้ ว 1.1 ป. 1/2

ป.1/2 ตัวชี้วัดชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ข้อที่ 2

1.1 สารที่ 1 มาตรฐานข้อที่ 1

ว กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์

1.7.3 กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพ พัฒนาอย่างรอบด้านเพื่อความ เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เสริมสร้างให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการประโยชน์เพื่อสังคม สามารถจัดการ ตนเองได้ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน แบ่งเป็น 3 ลักษณะดังนี้

- 1) กิจกรรมแนะแนว
- 2) กิจกรรมนักเรียน ประกอบด้วย
 - (1) กิจกรรมลูกเสือ - ยุวกาชาด
 - (2) กิจกรรมชุมนุม
- 3) กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์

1.7.4 การจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ มีมาตรฐานการ เรียนรู้ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับพัฒนา เด็กและเยาวชน ผู้สอนต้องพยายามคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มี คุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ พัฒนาทักษะต่างๆ อันเป็นสมรรถนะที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน

1.7.5 สื่อการเรียนรู้

สื่อการเรียนรู้เป็นเครื่องมือส่งเสริมสนับสนุนการจัดการกระบวนการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนเข้าถึง ความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรได้อย่างมี ประสิทธิภาพ สื่อการเรียนรู้มีหลากหลายประเภท ทั้งสื่อธรรมชาติ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อเทคโนโลยี และ เครือข่ายการเรียนรู้ต่างๆ ที่มีในท้องถิ่น การเลือกใช้สื่อควรเลือกให้มีความเหมาะสมกับระดับ พัฒนาการ และลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียน

1.7.6 การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนพื้นฐาน 2 ประการคือ การประเมิน เพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบ ผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนาและประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานการ เรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักในการ วัดและประเมินผลการเรียนรู้ทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่ การศึกษา และระดับชาติ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้เป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน

โดยใช้ผลการประเมินเป็นข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษาและระดับชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

2. พระราชบัญญัติ การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551

พระราชบัญญัติ การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ ระบุว่า “คนพิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจอารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใดประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง และมีความต้องการจำเป็นพิเศษทางการศึกษาที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด

“ผู้ดูแลคนพิการ” หมายความว่า บิดา มารดา ผู้ปกครอง บุตร สามี ภรรยา ญาติ พี่น้องหรือบุคคลอื่นที่ได้รับดูแลหรืออุปการะคนพิการ

“แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล” หมายความว่า แผนซึ่งกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ ตลอดจนกำหนดเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก

สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาเฉพาะบุคคล

“เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก” หมายความว่า เครื่องมือ อุปกรณ์ ฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ หรือบริการที่ใช้สำหรับคนพิการโดยเฉพาะ หรือที่มีการดัดแปลงหรือปรับใช้ให้ตรงกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละบุคคล เพื่อเพิ่ม รักษา คงไว้ หรือพัฒนาความสามารถและศักยภาพที่จะเข้าถึงข้อมูล

ข่าวสาร การสื่อสาร รวมถึงกิจกรรมอื่นใดในชีวิตประจำวันเพื่อการดำรงชีวิตประจำวันเพื่อการดำรงชีวิตอิสระ

“ครูการศึกษาพิเศษ” หมายความว่า ครูที่มีวุฒิการศึกษาพิเศษสูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป และปฏิบัติหน้าที่ในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน

“การเรียนร่วม” หมายความว่า การจัดให้คนพิการได้เข้าศึกษาในระบบการศึกษาทั่วไปทุกระดับและหลากหลายรูปแบบ รวมถึงการจัดการศึกษา ให้สามารถรองรับการเรียนการสอนสำหรับคนทุกกลุ่มรวมทั้งคนพิการ

หมวด 1 สิทธิและหน้าที่การศึกษา

(1) ได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตั้งแต่วัยแรกเกิดหรือพบความพิการจนตลอดชีวิตพร้อม

ทั้งได้รับเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา

3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

3.1 นิยามและความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) หรือเรียกสั้นๆ ว่าเด็กแอลดี เด็กแอลดี หมายถึง ผู้ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เกี่ยวกับระบบทางจิตวิทยา ความบกพร่องทางการใช้ภาษา การพูด การอ่าน การเขียน การฟัง การสะกดคำ การคิด การให้เหตุผล การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ ความบกพร่องทางการรับรู้ การสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การแก้ปัญหา การตอบสนอง การใช้สมาธิ การจำแนก การใช้สายตา การสัมผัส การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543 : 2) กล่าวว่า เด็กแอลดี หมายถึง เด็กทั่วไปที่มีสติปัญญาและไอคิวปกติหรืออาจจะสูงกว่าปกติ แต่มีความบกพร่องในเรื่องบางอย่างโดยเฉพาะเรื่องการอ่านหนังสือ การเขียนหนังสือ และการคำนวณ เด็กแอลดี จะมีความสามารถต่ำกว่าชั้นเรียนประมาณ 2 ชั้นเรียน ปีคืออาจเรียนอยู่ชั้น ป.4 แต่ความสามารถด้านการอ่านหรือการเขียนหรือการคำนวณอยู่ในระดับ ป.1 - ป.3 มีการวิจัยกันว่า เป็นเรื่องราวจริงของการทำงานของสมองคล้ายวงจไฟฟ้าติดๆดับๆ

ด้านการอ่าน เวลาอ่านหนังสือเราจะมองเห็นและรับรู้การประสมคำและความหมายของคำ แต่เด็กแอลดีจะมีปัญหาในหลายระดับ ระดับที่หนึ่งคือ สายตาตรวจแล้วเป็นปกติ สายตาไม่ได้สั้นไม่ได้เบลอไป เด็กแอลดีมองเห็นตัวหนังสือเป็นข้อมูลที่ป้อนข้อมูลที่ป้อนเข้าสมองไม่เหมือนทั่วไป เช่น ตัวหนังสือลอยไปลอยมา เห็นกลับข้างคล้ายมีกระจกเงาอยู่ในสมอง ดังเช่นคำว่า Ambulance ข้างรถพยาบาลที่เขียนกลับข้างบางครั้งอ่านได้ย่อหน้าหนึ่ง เมื่อกลับมาอ่านอีกที อ่านไม่ได้เลย สมองว่างไปเฉยๆ บางทีอ่านหนังสือหายไปเป็นบรรทัด หรือหายไปเป็นบางตัว จึงอ่านหนังสือไม่รู้เรื่อง ระดับการรับรู้ข้อมูลต่อมาเมื่อเข้าไปถึงข้างในแล้วคือการตีความหมาย เด็กแอลดี อาจเฉลียวฉลาด มีไอคิวปกติ แต่ไม่สามารถเข้าสู่กระบวนการเรียนตามปกติได้

ด้านการเขียน เด็กแอลดีที่มีความผิดปกติในการเขียนก็อาจจะเขียนตัวใหญ่ ตัวเล็ก ระยะช่องไฟไม่ถูก เขียนตก สะกดผิด ไม่ว่าจะเขียนภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ทำให้เด็กแอลดี ไม่สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่ากับวัย ชั้นเรียน และไอคิวที่ควรจะเป็น มีการพบว่า นอกจากเด็กแอลดี จะมีไอคิวปกติแล้วบางกลุ่มจะมีความเป็นอัจฉริยะด้วย แต่มีความบกพร่องในการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ซึ่งเด็กแอลดีต้องการวิธีการสอนที่แตกต่างจากเด็กปกติ เด็กแอลดีบางคนได้รับการสอนอย่างไรก็ไม่เข้าใจเลข 1 จึงอาจต้องใช้ช่องทางอื่นของการเรียนรู้ของสมอง เช่น สอนเลข 1 ต้องมีตุ่มหนึ่งตุ่มแล้วใช้มือคลำ ใช้ประสาทสัมผัสนอกเหนือจากการเห็นส่งข้อมูลไปที่สมองเป็นสัญลักษณ์ออกมา

<p>ปัญหาการฟัง การพูด</p> <p>มีปัญหาในการเขียนคำสั่ง คือ ตั้งใจฟัง แต่รับรู้ไม่ได้ ไม่เข้าใจ คำสั่งหรือข้อมูลใหม่ๆ ได้ยินแต่ไม่เข้าใจและจำสิ่งที่ได้ยินมาไม่ได้ มีปัญหาในการฟังเสียงรบกวนนิดเดียวก็ฟังอะไรไม่เข้าใจเลย อยากจะพูด แต่พูดออกมาไม่ได้ หรือพูดออกมาผิดความหมายที่ต้องการจะพูด</p>	<p>ปัญหาการอ่าน</p> <p>จำชื่อและเสียงของตัวอักษรต่างๆไม่ได้ ไม่เข้าใจความหมายของคำที่อ่าน ไม่เข้าใจว่าคำต้องประกอบด้วยเสียงจากตัวอักษรต่างๆ เช่น ไม่เข้าใจเลยว่าทำไม กอ โอะ บอ ถึงกลายเป็นคำว่า กบ ไปได้ จะเป็นไก่ แกะ หมู หมา ไม่ได้หรือ ซึ่งการไม่เข้าใจส่วนนี้ นำไปซึ่งปัญหาการสะกดคำไม่ได้ พอสะกดคำไม่ได้ก็จะเป็นปัญหาการอ่านออกเสียงด้วย ทำให้ไม่สามารถอ่านคำนั้นๆได้ หรืออ่านได้ไม่รวดเร็วพอ แม้กระทั่งคำที่รู้จักก็ยังใช้เวลาอ่านนาน</p>	<p>ปัญหาการเขียน</p> <p>ปัญหาการเขียนมีปัญหาในการวาดรูปทรงลายเส้นต่างๆ ไม่ว่าจะทำตามหรือให้วาดเองไม่สามารถจำได้ว่าตัวอักษรต่างๆมีรูปร่างอย่างไรเขียนสับสนอย่างตัวอักษรคล้ายคลึงกันเช่น ทอ ถุง พอสำเนาบางที่เขียนหรือประโยคก็เว้นวรรคผิดไม่เว้นที่ประโยคแต่เว้นระหว่างคำเขียนสิ่งที่คิดออกมาได้ยากลำบากก็มีปัญหาในการเรียบเรียงความคิดและเขียนออกมาแต่ถ้าให้พูดออกมาเลยจะสามารถสื่อความได้ดีกว่าดี</p>
<p>ปัญหาเกี่ยวกับอวัจนภาษา (ภาษาท่าทาง)</p> <p>รับรู้พวกที่เป็นภาษาท่าทางการสื่อสารไม่ได้ไม่เข้าใจสีหน้าคนอื่น งดเรื่องกาลเทศะคล้ายคลึงกับคนที่เป็น esteem แต่แอลดีจะมีปัญหาการทำงานประสานกันของกล้ามเนื้อทำให้ตัวเองก็สื่อถ้าสื่อทางออกมาไม่ถูกอีกด้วย</p>	<p>ปัญหาเกี่ยวกับคณิตศาสตร์</p> <p>ไม่เข้าใจระบบตัวเลข อย่างค่าตัวเลขปริมาณ และลำดับของตัวเลข คือเรียนแล้วฟังอธิบายหรือดูตัวอย่างแล้วก็ไม่เข้าใจเหมือนการรับรู้เกี่ยวกับตัวเลขมันหายไปเฉยๆจะทำอะไรต่อไปไม่ได้เลยไม่ใช่ว่ายากเลยชี้แจงเรียนตั้งใจที่จะไม่เข้าใจนะ ปัญหาการคิดคำนวณนี้รวมไปถึงการไม่เข้าใจเรื่อง เศษ ส่วน เป อ ร์ เซ็น ต์ เรขาคณิต เรื่องเวลาเงินและมาตราซึ่งตวงวัดต่างๆด้วย</p>	<div data-bbox="1141 1064 1460 1377" style="border: 2px solid orange; border-radius: 50%; padding: 20px; text-align: center;"> <p>หลักๆก็พบ ปัญหาของคนที่เป็น LD ดังนี้ครับ</p> </div>

ภาพที่ 1 ปัญหาของคนที่เป็นแอลดี

สาเหตุของแอลดี จากการวิจัยเชื่อกันว่า ส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของพันธุกรรม ในสัตว์ทดลองพบว่า เซลล์สมองเดินไปแล้วอาจจะเดินผิดที่ใยประสาทของสมองที่เดินเป็นวงจรทำงานไม่เต็มที่ ไม่ครบวงจร ไม่เหมือนวงจรอยู่ทั่วไปอีกส่วนหนึ่งพบได้บ่อยคือ เป็นผลมาจากสมองถูกกระทบกระเทือนประสออุบัติเหตุศีรษะกระแทกอาการโคม่าพอฟื้นขึ้นมาอาจเกิดความบกพร่องทางการเรียนรู้

จะรู้ได้อย่างไรว่าเป็น LD ผดุงอารยะวิญญู (2551 : 5) กล่าวว่าเราจะไม่ทราบจนกว่าเด็กคนนั้นจะเข้าโรงเรียนเพราะเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาในเรื่องการเรียนหนังสือ จะเรียนได้ไม่ดีเท่ากับเด็กๆเราสามารถจะดูดัชนีบางอย่างได้เมื่อเด็กอายุ 5-6 ขวบแต่จะให้แน่ชัดต้องมีอายุ 7 ขวบเมื่อเข้าโรงเรียน

แล้วลักษณะที่เห็นชัดในโรงเรียนก็คือ ลายมือจะไม่ค่อยเหมือนเพื่อนอ่านยากดูจากการอ่านหนังสือ จะอ่านไม่ทันเพื่อน ดูจากการเขียนจะเขียนตามคำบอกไม่ได้เหล่านี้เป็นต้น เป็นลักษณะที่เห็นตอน เข้าโรงเรียนแล้ว เด็กแอลดี มีร่างกายปกติเพียงแต่มีปัญหาในการดูสัญลักษณ์ต่างๆ ที่จะมีในวิชา ภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์

3.2 ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

ผดุงอารยะวิญญู แบ่งอาการของเด็กแอลดีได้เป็น 4 กลุ่มคือ

1. มีปัญหาในการอ่านหนังสือ (Dyslexia) จะมีอาการอ่านไม่ออกหรืออ่านได้บ้าง แต่สะกด คำไม่ถูกผสมคำไม่ได้สลับตัวพยัญชนะสับสนกับการผันสระและวรรณยุกต์ บางทีเด็กสนใจแต่การ สะกดคำให้อ่านแล้วจับใจความไม่ได้

2. มีปัญหาในการเขียนหนังสือ (Dysgraphia) แม้ว่าจะรู้ต้องเขียนอะไรแต่ก็เขียนไม่ได้หรือ เขียนได้ช้าเขียนตกหล่นเขียนพยัญชนะสลับกันหรือเขียนคำเดียวกันแต่เขียน 2 ครั้งไม่เหมือนกันบาง คนเขียนแบบสลับซ้ายขวาเหมือนส่องกระจกเขียนลายมือโยกขนาดของตัวอักษรไม่เท่ากัน ขึ้นลงไม่ ตรงบรรทัดไม่เว้นช่องไฟซึ่งสาเหตุอาจเกิดจากมือและสายตาทำงานไม่ประสานกันหรือการรับภาพ ของสมองไม่เหมือนคนอื่น

3. มีปัญหาในการคำนวณ (Dyscalculia) อาจมีการคำนวณไม่ได้เลยหรือทำได้แต่สับสนกับ ตัวเลขไม่เข้าใจสัญลักษณ์ไม่เข้าใจค่าของตัวเลขบางคนสับสนตั้งแต่การจำเครื่องหมายบวก ลบ คูณ หาร ไม่สามารถจับหลักการได้เช่น หลักหน่วยหลักสิบหลักร้อยต่างกันอย่างไรบางคนบวก ลบ เป็น เข้าใจเครื่องหมายแต่ตีโจทย์คณิตศาสตร์ไม่ได้เช่น ถ้ามว่า $2+2$ เท่ากับเท่าไร ตอบได้ แต่ถ้ามีส้มอยู่ 2 ลูก แม่ค้าให้มาอีก 2 ลูกรวมเป็นกี่ลูก เด็กกลุ่มนี้จะตอบไม่ได้

4. ประเภทสุดท้ายเป็นประเภทที่มีความบกพร่องแบบไม่สามารถเฉพาะเจาะจงได้ คือไม่ เข้าเกณฑ์ทั้งเรื่องการเขียนแล้วก็คำนวณซึ่งก็อาจจะรวมถึงพวกที่มีความบกพร่องทั้ง 3 อย่างรวมกัน ด้วยก็ได้

ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ กล่าวถึงอาการของเด็กแอลดีว่าสิ่งแรกที่ได้คือ ผลการเรียนถ้าเด็กสอบ ได้ 49- 50 เปอร์เซนต์ ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์จะต้องดูสาเหตุว่าเกิดจากอะไรสิ่งแรกก็คือการตรวจ ไอคิวจะทำให้ครูรู้ว่าสมองเด็กพัฒนาการสมวัยหรือไม่ถ้าเด็กอายุ 9 ขวบ เรียนชั้น ป.4 ไอคิวเฉลี่ยอยู่ ประมาณ 90 - 100 ถือว่าปกติถ้าไอคิวปกติแปลว่าสมองมีพัฒนาการเหมือนเด็ก 9 ขวบทั่วไปก็ควรจะ เรียนหนังสือเหมือนเพื่อนๆ ควรสอบได้เฉลี่ย 60 - 80 เปอร์เซนต์ ดังนั้นจะต้องตรวจสอบไอคิว ก่อนโดยนักจิตวิทยาที่เชี่ยวชาญด้านนี้ถ้าตรวจสอบ ออกมาแล้วพบว่าเด็กมีไอคิว 50-60 เดียวก็จะ เรียนรู้เข้าใจมีปัญหาการเรียนการสอนได้คะแนนไม่ดีถ้าไอคิวต่ำอย่างนี้ไม่ถือว่าเป็นเด็กแอลดี

เด็กแอลดี จะมีกระบวนการทำงานของสมองที่แตกต่างไปจากเด็กปกติและการให้ความ ช่วยเหลือเด็กแอลดีแต่ละคนก็จะแตกต่างกันด้วย มีการใช้เทคนิควิธีการสอนเด็กกลุ่มนี้ด้วยอุปกรณ์ที่ ไม่เหมือนกันดังนั้นความคาดหวังในผลสัมฤทธิ์และผลสำเร็จในการศึกษาก็จะแตกต่างกัน สิ่ง ต่อไปที่จะสังเกตคือคะแนนของแต่ละวิชาเด็กที่มีปัญหาการอ่านการเขียน คะแนนที่จะต้องใช้อธิบาย เขียนภาษาไทยเช่นวิชาสังคมศึกษาจะไม่ดีแต่คณิตศาสตร์ดี ถ้าเป็นวิชาคณิตศาสตร์ที่ใช้เฉพาะตัวเลข เอามาบวกลบคูณหารเด็กสามารถทำได้หมด แต่เมื่อโจทย์เลขเช่น มีวัวกัตัว ชายไปกัตัว เหลือกัตัว

เด็กจะทำได้ เพราะว่าไม่เข้าใจโจทย์อ่านไม่ได้เขียนไม่ได้คะแนนจะหายไป ลายมือไม่ดีสะกดผิด เขียนอ่านไม่เข้าใจ เขียนตัวหนังสือใหญ่บ้างเล็กบ้าง ช่องไฟไม่เท่ากันเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้นวรรค ไม่สามารถจะสื่อออกมาเหมือนทุกๆไปที่ครูสอนซ้ำแล้ว แล้วหลายครั้งอีกลักษณะหนึ่งคือ เด็กที่มีปัญหาเรื่องการคำนวณคณิตศาสตร์ ทำไม่ได้เลยแต่วิชาอ่านเขียนดีมากโดยรวมแล้วส่วนใหญ่ก็จะเป็นปัญหาทั้งหมดทุกอย่างรวมกัน ส่วนด้านจิตใจของเด็กแอลดีก็จะว่างเหงาซึมไม่มีความหวังมีความพยายามอ่านเขียนแต่ไม่เข้าใจ ไม่อยากเห็นสมุดรายงานผลการเรียนของตนเองเลย เกิดความสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นลักษณะหนึ่งที่สังเกตดูแล้วเหมือนแกล้ง การทดสอบ เด็กที่มีปัญหาการอ่านเราสามารถจะทำได้ดังนี้ถ้าเราต้องการทดสอบความรู้ทางคณิตศาสตร์ก็ลองให้อ่านโจทย์คณิตศาสตร์ 10 ข้อ อาจทำได้เพียงข้อเดียว เพราะว่าอ่านโจทย์แล้วไม่เข้าใจถ้าเราต้องการทดสอบความรู้ทางวิทยาศาสตร์เราต้องแยกเขาออกมาห้องหนึ่งหรือหลังห้องโดยครูอ่านโจทย์ให้ฟังถ้าต้องการทดสอบภาษาไทย การอ่านการเขียนก็ให้เขาอ่านเองเขียนเองเพื่อที่จะรู้ความสามารถของเขาอยู่ในระดับใด พัฒนาได้ถึงระดับใดแล้ว

พฤติกรรมสมาธิสั้นกว่าร้อยละ 50 ของเด็กแอลดี จะมีพฤติกรรมสมาธิสั้นร่วมด้วย พฤติกรรมสมาธิสั้นพบได้ในเด็กไอคิวปกติ สูงกว่าปกติหรือต่ำกว่าปกติก็ได้ นอกจากนั้นยังพบอาการสมาธิสั้นในพวกไฮเปอร์อยู่ไม่น้อย ออทิสติกหรือ ในกลุ่มพฤติกรรมบกพร่องอื่นๆด้วย

สมาธิสั้นก็คือ ไม่สามารถทำอะไรได้นานๆอ่านหนังสือชั่วคราวก็ไปแล้วทำอะไรอยู่ไม่ได้ นาน อาจมีพฤติกรรมไฮเปอร์ คือ ยุกยิก อยู่ไม่นิ่ง เขียนหนังสือได้นิดเดียว เดี่ยวก็มุดอยู่ที่โต๊ะ เดี่ยวเดินไปเหลาดินสอ กลับมาเข้าห้องดื่ม น้ำ บางคนก็เดินวนไปรอบห้องบางคนอาจเดินไปนอกห้องสำรวจทั่วโรงเรียนถือเป็นพฤติกรรมที่อาจพบร่วมกันได้ถ้าเป็นเด็กแอลดีอย่างเดียวจะมีสมาธิ ตั้งใจแต่มีความบกพร่องทำให้เรียนไม่ได้ เราจะไม่พบเด็กแอลดีในกลุ่มของสติปัญญาบกพร่องและเป็นคนละกลุ่มกับออทิสติก

4. แนวคิดเกี่ยวกับการอ่าน

4.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่าน ความหมายของการอ่าน การอ่านเป็นกระบวนการพัฒนาทักษะ การรับรู้ ความหมายของ คำสัญลักษณ์ความรู้ความคิดความรู้สึกและจินตนาการของผู้เขียนโดยสิ่งสำคัญคือ ความเข้าใจในการอ่าน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 ให้คำให้ความหมายของคำว่า อ่าน ไว้ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วยเรียกว่าอ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียงเรียกว่าอ่านในใจสังเกตหรือพิจารณาดูให้เข้าใจเช่นอ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ

ศิริพร ลิ้มตระกูล (2543 : 5) ได้กล่าวว่า การอ่านคือกระบวนการแห่งความคิดในการ รับ สารเข้าในขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านจะต้องคิดตามผู้เขียนหรือตีความหรือข้อความที่อ่านไปด้วย ตลอดเวลาผู้อ่านที่ดีนั้นจะต้องเข้าใจข้อความที่อ่านได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง

สุวรรณี วราทร (2545 : 13) ได้อธิบายความหมายของการอ่านโดยสังเขปเปรียบเทียบการอ่านกับกระบวนการถอดรหัสเป็นปฏิกิริยาอันเป็นผลจากการเห็นสัญลักษณ์ หรือข้อความการอ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับทักษะความคิดเป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อนประกอบด้วย การเห็นและรับรู้ข้อความการเข้าใจและการแปลความหมาย

บรรพต ศิริชัย (2547 : 2) กล่าวว่า การอ่านหมายถึงกระบวนการทางความคิดในการรับสารขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านจะต้องแปลความหมายตีความข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านไปด้วยตลอดเวลาในระหว่างที่ผู้อ่านกำลังอ่านหนังสืออยู่นั้นจะต้องใช้กลวิธีหลายๆอย่างเพื่อช่วยให้เข้าใจเรื่องราวได้เร็วขึ้นได้แก่ความรู้เดิมในคำศัพท์ เพื่อใช้อธิบายความหมาย แปลความตีความและขยายความจากเรื่องที่ได้ได้ออกจากผู้ที่จะอ่านจะต้องมีความคิดเชิงวิจารณ์และสร้างสรรค์สามารถพิจารณาเหตุผลจากข้อความที่อ่านเข้าใจข้อความคิดหรือความมุ่งหมายของผู้เขียนรวบรวมความคิดที่ได้จากการอ่านแล้วนำไปประสานกับประสบการณ์เดิมของตนเป็นความคิดใหม่เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

สรุปว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดในการรับสาร เป็นพฤติกรรมทางการใช้ภาษาที่มีลักษณะเฉพาะตัวเป็นการแปลความหมายของ ตัวอักษรสัญลักษณ์ภาพที่ได้ดูออกมาเป็นถ้อยคำและความคิดทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่านแล้วนำไปใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาตนเองทั้งด้านสติปัญญา สังคมและอารมณ์

4.2 ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและมีคุณค่าอย่างยิ่ง ที่ทำให้บุคคลใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และการดำเนินชีวิต มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

สนิท สัตโยภาส (2545: 93-94) กล่าวถึงความสำคัญในการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่าน ช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้มีความรอบรู้ใหม่ไม่แคบอยู่เฉพาะเรื่องยี่ถ้าได้อ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือนิตยสาร อยู่เป็นประจำแล้วก็จะทำให้ผู้อ่านเป็นคนที่ทันสมัยทันเหตุการณ์รู้เท่าทันความเปลี่ยนแปลงของสังคม และลูกเมื่อเข้าวงสนทนากับใครก็จะเข้าร่วมสนทนาได้เข้าใจและเข้าสังคมได้โดยไม่ขัดเขิน

2. การอ่าน จะช่วยพัฒนาความคิดและยกระดับสติปัญญาให้สูงขึ้นเพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มากเมื่อมีความรู้มากย่อมก่อให้เกิดสติปัญญา ที่แหลมคมฉลาดปราดเปรื่องและอ่านถึงขั้นเชี่ยวชาญในเรื่องที่สนใจและติดตามอ่านก็ได้

3. การอ่าน เป็นเครื่องมือสำคัญของการศึกษาเพราะไม่ว่านักเรียนนักศึกษาจะเรียนวิชาใดล้วนต้องอาศัยการอ่าน ช่วยศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพิ่มเติมจากการเรียนในชั้นเรียนทั้งสิ้น

4. การอ่าน ช่วยให้มีความก้าวหน้าในอาชีพ เพราะการประกอบอาชีพทุกอาชีพย่อมอาศัยความรู้ความสามารถ ความชำนาญในการทำงานถ้าบุคคลใดพยายามแสวงหาความรู้ความสามารถใส่ตนให้ทันสมัย และสอดคล้องกับวิทยาการใหม่ๆอยู่เสมอ ย่อมมีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพมากกว่าผู้ที่ไม่พัฒนาตนเองและวิธีการสำคัญประการหนึ่งที่จะได้รับความรู้ประสบการณ์ และความสามารถในวิทยาการใหม่ๆคือการอ่าน

5. การอ่าน ช่วยปรับปรุงบุคลิกภาพให้เด็กได้ดีด้วยเหตุนี้หนังสือในกลุ่มที่มีเนื้อหาซึ่งเสนอแนะเกี่ยวกับ การวางตน การพูด จากการเข้าสังคม การแต่งกาย ตลอดจนแนะนำการ

ปฏิบัติตนไปในทางที่เหมาะสมและทันสมัยมีอยู่มากมายถ้าผู้อ่านได้นำข้อข้อแนะนำเหล่านั้นมาทดลองปฏิบัติตามก็จะทำให้บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีได้

6. การอ่าน ช่วยให้แก้ปัญหาในใจได้ เพราะปัญหาที่เราประสบในชีวิตประจำวัน อาจมีวิธีแก้ไขหนังสือก็สามารถนำมาประยุกต์ แก้ปัญหาต่างๆของเราได้ เช่น ปัญหาชีวิต ปัญหา การดูแลลูก

ปัญหากฎหมาย หรือปัญหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ เป็นต้น

7. การอ่าน ทำให้เกิดความจรรโลงใจ ได้รับความเพลิดเพลินสนุกสนาน ช่วยให้จิตใจได้พักผ่อนหลังจากที่ได้เคร่งเครียดกับงานมา

8. การอ่าน ช่วยให้เราใช้เวลาว่างอย่างมีคุณค่า หรือเรียกว่า “การอ่านช่วยฆ่าเวลาให้มีค่า”

วรรณิ โสมประยูร (2537: 121-122) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า

1) การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างยิ่ง ในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ผู้เรียน จำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจ เนื้อหาสาระของวิชาการต่างๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ ตามที่ต้องการ

2) ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไป คนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นร่วมไปกับทักษะการฟัง การพูด และการเขียน ทั้งในด้านภารกิจส่วนตัว และการประกอบการอาชีพการงานต่างๆ ในสังคม

3) การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์ จากสิ่งที่อ่านไปแล้ว นำมาปรับปรุง และพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำ อยู่ให้เจริญก้าวหน้า และประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

4) การอ่านสามารถตอบสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้ประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศ และชื่อเสียง ฯลฯ

5) การอ่านทั้งหลาย จะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้น อย่างลึกซึ้งและกว้างขวาง ทำให้เป็นผู้รอบรู้ เกิดความมั่นใจในการปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่างๆนับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6) การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่า เป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร นวนิยาย การ์ตูน ฯลฯ เป็นการช่วยให้บุคคลรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7) การอ่านเรื่องราวต่างๆ ในอดีต เช่น ศิลาจารึก ประวัติศาสตร์ เอกสารสำคัญ วรรณคดี ฯลฯ จะช่วยให้อนุชนรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้ และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2539: 10-11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน ไว้ว่า

1) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้ การเรียนการสอนย่อมพบอุปสรรคอย่างใหญ่หลวง พฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนของเด็กจะเปลี่ยนไป หงอยเหงา เกือบกหรือมีฉะนั้นจะแสดงออกต่างๆ ในลักษณะทดแทนปมด้อยเหล่านั้นก็มี

2) เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับ สามารถเรียนรวม ร่วมเล่นกับเพื่อนๆ ได้ดี ตรงกันข้าม การที่เด็กที่มีอุปสรรคในการอ่าน ย่อมขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นใจในตัวเอง

3) การอ่านได้ อ่านเป็น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กได้รับความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ทั้งนี้เพราะไม่ว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดในโลก ก็ไม่อาจจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนให้ผู้เรียนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด การอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่เด็กจะต้องค้นคว้าเพิ่มเติมได้อย่างจุใจ หรือตามความจำเป็นของเด็กเหล่านั้น ได้ดี

4) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงอาชีพเมื่อพ้นวัยประถมศึกษา อาจเรียนรู้จากกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียนได้อีกทางหนึ่ง

5) การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองที่ดีที่จะรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ของบ้านเมืองการปกครอง หน้าที่พลเมืองดีจะต้องให้ความร่วมมือแก่ทางราชการได้ดี

6) การอ่านเป็น จะเป็นเครื่องมืออย่างสำคัญในการพินิจ เลือกตัดสินใจที่จะเลือกตัวแทนในด้านการเมือง การปกครอง อันเป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

7) การอ่านย่อมเป็นกิจกรรมสำคัญ ที่จะช่วยให้เด็กวัยประถมศึกษาหรือพ้นวัยประถมศึกษาก็ตามสามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยใช้การอ่านทั้งยังจะได้รับความเพลิดเพลินช่วยพัฒนาจิตใจ และอื่นๆ ได้อีกด้วย

8) การอ่านจะทวีความสำคัญมากขึ้นโดยลำดับที่จะช่วยให้รอบรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมการสื่อสาร การพยากรณ์อากาศ เพื่อการปรับตนปรับปรุงอาชีพยั้งสังคมเจริญขึ้นมากเพียงใดการอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

จากความสำคัญของการอ่านดังกล่าว สรุปได้ ว่าการอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษาแสวงหาความรู้การติดต่อสื่อสาร เพื่อความเข้าใจกับบุคคลอื่นช่วยในการพัฒนาตนเองทั้งในด้านความรู้ความคิดตลอดจนความสามารถในด้านต่างๆ นอกจากนี้การอ่านยังช่วยให้การดำรงชีวิตและอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

4.3 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต การอ่านแต่ละครั้งจะมีความมุ่งหมายแตกต่างกันออกไป ถ้าผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่านแต่ละครั้งจะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ

วรรณณี โสมประยูร (2533: 127-128) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่านไว้ดังนี้ จุดมุ่งหมายในการอ่านออกเสียง ได้แก่

- 1) สามารถรู้จักพยัญชนะ ตัวอักษร สระ และการผสมคำ
- 2) สามารถอ่านออกเสียง พยัญชนะ สระ และคำได้ถูกต้องชัดเจนโดยเฉพาะ ร ล ว และคำควบกล้ำ
- 3) สามารถกวาดสายตาอ่านข้อความได้ต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก ไม่ดูตัว ไม่เพิ่มตัว ไม่อ่านข้าม
- 4) สามารถอ่านเว้นจังหวะและวรรคตอนได้ถูกต้องรู้จักการเน้นคำ
- 5) สามารถใช้น้ำเสียง และอารมณ์ตามเนื้อเรื่องเป็นแบบคำพูด หรือคำบรรยาย
- 6) สามารถวางท่าทางในการอ่านได้ถูกต้องเหมาะสม

- 7) สามารถอ่านคำร้อยกรอง ให้สนุกสนานเพลิดเพลิน จากเสียงสัมผัสและความไพเราะของภาษาที่เกิดจากทำนอง แต่สามารถอ่านทำนองเสนาะตามประเภทร้อยกรองได้
- 9) สามารถส่งเสริมให้เด็กสนใจและมีเจตคติที่ดีต่อวรรณคดี

4.4 จุดมุ่งหมายในการอ่านในใจ

- 1) สามารถอ่านได้เร็วและจับใจความได้ดี
- 2) สามารถเพิ่มพูนความชำนาญในการอ่านและมีสมาธิในการอ่าน
- 3) สามารถนำสิ่งที่ได้จากการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวัน
- 4) สามารถนำการอ่านไปใช้ปรับปรุงการดำเนินชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ
- 5) สามารถบอกประโยชน์ของการอ่านในใจและรักการอ่านหนังสือ
- 6) สามารถส่งเสริมให้เด็กรู้จักความหมายของคำศัพท์โดยใช้หนังสืออ้างอิงจากพจนานุกรมหรือประธานอนุกรม
- 7) สามารถส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ในสิ่งแวดลอม น่าสนใจปัญหาและเหตุการณ์ประจำวันโดยการอ่าน
- 8) แต่สามารถถ่ายทอดจินตนาการจากการอ่านเป็นคำพูดหรือข้อเขียนได้

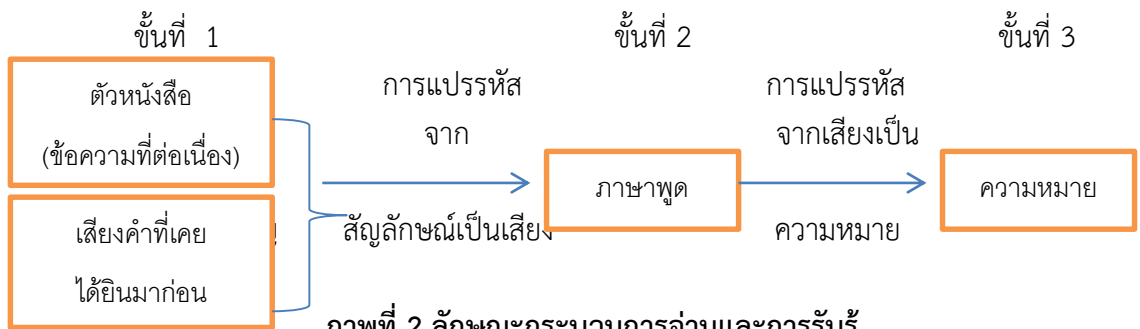
จากจุดมุ่งหมายการอ่าน สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายในการอ่านคืออ่านเพื่อหาความรู้อ่านเพื่อความบันเทิงอ่าน เพื่อหาคำตอบ และเพื่อฝึกทักษะในการอ่านออกเสียงและสามารถนำไปปรับปรุงใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ

4.5 ลักษณะกระบวนการอ่านและการรับรู้

วรรณิ โสมประยูร 2534 : 124) กล่าวถึงลักษณะของกระบวนการอ่านว่ามีขั้นตอน ดังนี้

- 1) สัมผัส (Sensation) สัมผัสโดยใช้สายตาดูหนังสือ
- 2) ปี (Perception) รับรู้รูปร่างลักษณะคำเมื่อได้สัมผัสแล้ว
- 3) เข้าใจความหมาย (Comprehension) เข้าใจคำที่ได้พูด ดังนั้นการอ่านหนังสือควรนำคำจากคำพูดได้มาเขียน
- 4) ใช้ความหมายที่ได้มา (Utilization) เป็นขั้นสุดท้ายของการอ่าน คือการคิด

เคนเนธ (Kenneth 1968 , อ้างถึงใน วรรณิ โสมประยูร 2534) ได้กล่าวสรุปเป็นลักษณะแผนผังดังนี้

ภาพที่ 2 ลักษณะกระบวนการอ่านและการรับรู้

ผู้อ่านในระยะเริ่มเรียน หรือยังไม่เก่งจะเอาจะรับเอาสัญลักษณ์ทางภาษาเขียนหรือตัวหนังสือรวมกับประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเสียงและคำพูดที่เคยได้ยินมาก่อน จากนั้นก็จะแปลรหัสจากภาษาเขียนออกมาเป็นเสียงพูด แล้วผู้อ่านจึงแปลรหัสจากภาพ พุดออกมาเป็นความหมายจึงจะเกิดความเข้าใจในการอ่านการอ่านออกเสียง จะใช้กระบวนการทั้ง 3 ชั้นคือ ชั้นที่ 1 ไปชั้นที่ 2 และ 3 ส่วนการอ่านในใจใช้กระบวนการเพียง 2 ชั้นคือชั้นที่ 1 ไปยังชั้นที่ 3 เลย กล่าวคือเมื่อผู้อ่านเห็นตัวหนังสือก็จะตีความหมายออกมาเลยโดยไม่ต้องแปลรหัสจากตัวหนังสือมาเป็นเสียง อย่างไรก็ตามผู้อ่านในใจอาจใช้ทั้ง 3 ชั้นก็ได้แต่ไม่ปรากฏเสียงออกมา ส่วนอัตราเร็วในการอ่านก็อาจจะช้ากว่าคนที่อ่านจากชั้นที่ 1 ผ่านไปเลย

สุนันท์ มั่นเศรษฐวิทย์ (2543: 67-68) ได้กล่าวถึงกระบวนการรับรู้เกี่ยวข้องกับ การอ่านเป็นการทำงานสัมพันธ์กันของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเป็นกระบวนการที่จะต้องทำความเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ รับรู้และตีความสิ่งที่รู้สึกแล้วจึงให้ความหมายต่อสิ่งนั้นการรับรู้และการตีความหมาย สัญลักษณ์ ของแต่ละบุคคลอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับพื้นฐานและประสบการณ์ของผู้อ่านขั้นตอนของกระบวนการรับรู้กับการอ่านนั้นมี 3 ระดับคือ

1) การรับรู้สัญลักษณ์ นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ศึกษาการรับรู้คำกับการอ่าน และสรุปได้ว่าในขั้นแรกผู้อ่านจะรับรู้คำอย่างเลื่อนราง กล่าวคือ ยังจำคำนั้นไม่ได้หรือจำได้แต่ไม่ชัดเจนจนกว่าผู้อ่านจะเห็นความสัมพันธ์ของคำกับความหมาย แสดงให้เห็นว่าสามารถแยกความแตกต่างของสิ่งที่มองเห็นหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าผู้อ่านสามารถจำคำได้นั้นเองในขั้นต่อไปก็จะทำให้เข้าใจความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น

2) การทำความเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ เป็นการสื่อสารด้วยการอ่านจะเกิดขึ้น นอกจากนั้นประสบการณ์ยังเป็นองค์ประกอบสำคัญ ต่อผู้อ่านในการทำในการทำความเข้าใจสัญลักษณ์องค์ประกอบอื่นๆ ที่มีส่วนร่วมในการกำหนดความหมาย

3)การสร้างแนวคิด เด็กแต่ละคนจะสร้างแนวคิดไม่เหมือนกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมและสติปัญญาของเด็ก การสร้างแนวคิดจะเกิดขึ้นได้เมื่อเด็กเรียนรู้ที่จะมองเห็นความแตกต่างของสิ่งหนึ่งจากสิ่งหนึ่งโดยอาศัยประสบการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำกันจะช่วยให้เด็กรู้ความหมายที่แตกต่างกันออกไปเด็กจะพัฒนาแนวคิดง่ายๆ ไปสู่นามธรรมการสร้างแนวคิดนั้นเป็นการรวบรวมความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำและความรู้สึกต่างๆที่ได้จากการอ่าน

กระบวนการรับรู้จึงเกี่ยวข้องกับระดับการทำงานของสมอง 3 ระดับขั้นได้แก่การรับรู้สัญลักษณ์ ขั้นต่อมาคือการทำความเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ และขั้นสุดท้ายเป็นการสร้างแนวคิดโดยสรุปรวมความหมายที่ได้และอ่านความรู้สึกต่างๆที่ได้จากการอ่านนำไป ในกระบวนการคิดต่อไป

5. แนวคิดเกี่ยวกับชุดฝึกทักษะ

5.1 ความหมายของชุดฝึกทักษะ

การฝึกเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในการเรียนการสอน ดังนั้นการฝึกโดยการใช้แบบฝึกก็เป็นการจัดสภาพการเพื่อให้ผู้ฝึกเปลี่ยนพฤติกรรมจนสามารถปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงถึงหลักการสร้างจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

ลักษณะของแบบฝึกที่ดีประโยชน์ของแบบฝึกหลักการนำไปใช้เป็นต้น หลักการนำไปใช้ คำว่าชุดฝึก ทักษะ หรือแบบฝึก หรือแบบฝึกทักษะ หรือชุดฝึก จะมีลักษณะเป็นคำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือคล้ายกัน และมีนักวิชาการได้ให้ความหมาย ดังนี้

ไพบุลย์ มุลตี (2546) ได้กล่าวว่าชุดฝึกทักษะ เป็นแบบฝึกทักษะเป็นชุดการเรียนรู้ที่ครูจัดทำขึ้น ให้ผู้เรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนรู้มาแล้วเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจจะช่วยเพิ่มทักษะ ความชำนาญ และช่วยฝึกทักษะการคิดให้มากขึ้น ทั้งยังมีประโยชน์ในการลดภาระให้กับครู อีกทั้งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าจากการเรียนรู้ของตนเองได้

พินิจ จันทรชัย (2546) ได้กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง งานกิจกรรม หรือ ประสบการณ์ที่ผู้สอนจัดให้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาแล้ว ให้สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อำนวย เลื่อมใส (2546) ได้กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบตัวอย่างปัญหาหรือ คำสั่ง เพื่อความรู้ ความเข้าใจ และเป็นกรเพิ่มทักษะความชำนาญให้แก่ผู้เรียน ทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

สมศักดิ์ สินธุระเวชย์ (2540) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ หมายถึง การจัดประสบการณ์ ฝึกหัด เพื่อให้นักเรียนศึกษาและเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถแก้ปัญหาได้ถูกต้องอย่างหลากหลาย และแปลกใหม่

ปราณี จินธุฤทธิ์ (2552) ได้กล่าวว่า แบบฝึก หมายถึง งานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำด้วยตนเองภายหลังจากได้เรียนบทเรียน เพื่อเป็นการทบทวนและฝึกทักษะในเรื่องที่เรียนผ่านมาแล้ว

สมพร ตอยยิปิ (2554) ได้กล่าวว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อพัฒนาทักษะและความรู้ต่างๆ จนเกิดความชำนาญ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ ให้ผู้เรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนรู้มาแล้วเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจจะช่วยเพิ่มทักษะ ความชำนาญ และช่วยฝึกทักษะการคิดให้มากขึ้น ทั้งยังมีประโยชน์ในการลดภาระให้กับครู อีกทั้งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าจากการเรียนรู้ของตนเองได้

5.2 ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกในภาษาไทย มีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปเช่น ชุดการฝึก แบบฝึกทักษะ แบบฝึกหัด แบบฝึกหัดทักษะ เป็นต้น มีผู้ให้ความหมายของแบบฝึก แบบฝึกหัด หรือชุดการฝึก ไว้ดังนี้

สมศักดิ์ สินธุระเวชย์ (2540) กล่าวว่า แบบฝึกหมายถึงการจัดประสบการณ์ฝึกหัดเพื่อให้ผู้เรียนศึกษาและเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถแก้ไขแก้ปัญหาได้ถูกต้องอย่างหลากหลายและแปลกใหม่

สุกิจ ศรีพรหม (254) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ชุดการฝึกหมายถึงการนำสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของวิชามาใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ

ถวัลย์ มาศจรัส (2546) ได้ให้ความหมายไว้ว่าแบบฝึกหัด หมายถึงกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลายและปริมาณเพียงพอที่สามารถ

ตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิดกระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเองได้

จากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า แบบฝึก แบบฝึกหัด หรือชุดการฝึก เป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันคืองานหรือกิจกรรมที่ครูผู้สอนมอบหมาย ให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกทักษะ และทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญถูกต้องคล่องแคล่ว จนสามารถนำความรู้ไปแก้ไขปัญหาได้โดยอัตโนมัติในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่าชุดฝึกทักษะ

5.3 หลักการสร้างชุดฝึกทักษะ

ฮารส (Haress อ้างถึงใน อังศุมาลิน เพิ่มผล, 2542) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกว่าแบบฝึกจะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสม กับผู้เรียนและควรสร้างโดยอาศัยหลักจิตวิทยาในการแก้ปัญหา และการตอบสนองไว้ดังนี้

1. สร้างแบบฝึกหลายๆ ชนิดเพื่อเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ
2. แบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นต้องให้ผู้เรียนสามารถพิจารณาได้ว่าต้องการให้นักเรียนทำอะไร
3. ให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากการเรียนมาตอบในแบบฝึกหัดให้ตรงตามเป้าหมาย
4. ให้ผู้เรียนตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงความสามารถและความเข้าใจในการฝึก
5. กำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนตอบแบบฝึกแต่ละชนิดแต่ละรูปแบบด้วยวิธีการ

ตอบอย่างไร

ถวัลย์ มาศจรัส (2546) ได้กล่าวถึงการสร้างและจัดทำแบบฝึกหัดแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกหัดแบบฝึกทักษะ
2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียดเพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
3. ออกแบบการจัดทำแบบฝึกหัดแบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์
4. สร้างแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะและส่วนประกอบอื่นๆ เช่นแบบทดสอบก่อนฝึก

ปฏิบัติคำสั่งขั้นตอนกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติแบบทดสอบหลังเรียน

5. นำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ปรับปรุงพัฒนาให้สมบูรณ์ จากแนวคิดของนักการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่าหลักในการสร้างแบบฝึกควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึก มีความเหมาะสมต่อพัฒนาการของผู้เรียน สนองความสนใจและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดทำให้จบเป็นเรื่องๆ การประเมินผลแจ้งผลความก้าวหน้าในการฝึกให้ผู้เรียนทราบทันทีทุกครั้ง

5.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

ในการจัดทำแบบฝึกหัดให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้นจำเป็นต้องอาศัยลักษณะและรูปแบบของแบบฝึกที่หลากหลายแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะที่เราจะฝึก ดังที่เมื่อนักการศึกษาได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

ไพรัตน์ สุวรรณแสน (อ้างถึงใน จิรพร จันทะเวียง, 2542) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ดังนี้

1. เกี่ยวกับบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของเด็ก
3. มีคำชี้แจงสั้นๆที่ทำให้เด็กเข้าใจคำชี้แจงหรือคำสั่งต้องกะทัดรัด
4. ใช้เวลาเหมาะสมคือไม่ให้เวลานานหรือเร็วเกินไป
5. เป็นที่น่าสนใจและท้าทายความสามารถ

บิลโล (Billow) (อ้างถึงใน เตือนใจ ตรีเนตร, 2554) กล่าวถึง ลักษณะแบบฝึกที่ดีนั้น จะต้องดึงดูดความสนใจสมาธิของผู้เรียน เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกเฉพาะอย่าง ใช้ภาษาให้เหมาะสมกับวัย วัฒนธรรมประเพณี ภูมิหลังของภาษาของผู้เรียน เป็นแบบฝึกสำหรับผู้เรียนที่เรียนเก่งและซ่อมเสริมสำหรับผู้เรียนที่เรียนอ่อนในขณะเดียวกันนอกจากนี้แล้วควรใช้หลายลักษณะและมีความหมายต่อผู้ฝึกอีกด้วย

รีเวอร์ส (Reverse อ้างถึงใน เตือนใจ ตรีเนตร, 2544) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกไว้ดังนี้

- (1) บทเรียนทุกเรื่องควรให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกมากพอก่อนจะเรียนเรื่องต่อไป
- (2) ต่อระบบควรฝึกโดยใช้เพียงแบบฝึกเดียว
- (3) ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
- (4) สิ่งที่ฝึกแต่ละครั้งควรเป็นแบบฝึกสั้นๆ
- (5) ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน
- (6) แบบฝึกควรให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดไปด้วย
- (7) แบบฝึกควรมีหลายๆแบบเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย
- (8) การฝึกให้ผู้เรียนนำสิ่งที่เรียนแล้วสามารถใช้ในการชีวิตประจำวัน

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรเป็นแบบฝึกสั้นๆฝึกหลายๆครั้งมีรูป มีหลายรูปแบบการฝึกควรฝึกเฉพาะเรื่องเดียวและควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้วคำชี้แจงสั้นๆใช้เวลาเหมาะสมเป็นเรื่องที่ท้าทายให้แสดงความสามารถเมื่อผู้เรียนได้ฝึกแล้วก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดีจึงจะนับว่าเป็นแบบฝึกที่ดีและมีประโยชน์

5.5 ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ

ถวัลย์ มาศจรัส (2552) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ดังนี้

- (1) เป็นสื่อการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน
- (2) ผู้เรียนมีสื่อสำหรับฝึกทักษะด้านการอ่าน การคิด การวิเคราะห์ และการเขียน
- (3) เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียน
- (4) พัฒนาความรู้ ทักษะและ เจตคติด้านต่างๆ ของผู้เรียน

จากประโยชน์ของแบบฝึกที่กล่าวมา สรุปได้ว่าแบบฝึกมีประโยชน์เป็นเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะที่สามารถที่จะทบทวนด้วยตนเองและเห็นความก้าวหน้าของตนเองนอกจากนี้ยังสามารถช่วยลดภาระของผู้สอนอีกด้วย

6. แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และแผนการสอนเฉพาะบุคคล (Individual Implementation Plan :IIP)

6.1 ความหมายของแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

ผดุง อารยะวิญญู (2542) ได้กล่าวว่าแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล หมายถึง แผนการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง ต้องการพิเศษที่โรงเรียนจัดทำขึ้นโดยได้รับความร่วมมือ และความยินยอมจากผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แผนนี้บรรจุเนื้อหาสาระของหลักสูตรซึ่งเด็กจะต้องเรียนโดยปกติแล้วแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล จะจัดทำขึ้นสำหรับแต่ละคนเป็นแผนในระยะเวลา 1 ปีและมีการทบทวนแผนทุกภาคเรียน

การศึกษาเฉพาะบุคคล หมายถึง แผนซึ่งกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของบุคคล ตลอดจนกำหนด สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาให้เป็นเฉพาะบุคคล (กระทรวงศึกษาธิการ 2548: 6)

เบญจา ชลธารันนธ์ (2546) ได้กล่าว ว่าแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลคือแผนการใช้บริการทางการศึกษาพิเศษรายปีที่จัดขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรให้กับนักเรียนพิการหรือที่มีความบกพร่องเป็นรายบุคคลโดยพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดทำซึ่ง จะต้องมียุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับระดับความสามารถของนักเรียนในปัจจุบัน ตลอดจนกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใด ทางการศึกษาให้เป็นเฉพาะบุคคลรวมทั้งกำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนและการวัดผลประเมินผล

สุพัชรา ชุ่มเจริญ (2545) ได้กล่าว ว่าแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลคือแผนการจัดการศึกษาที่จัดขึ้นอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรโดยได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง บุคลากรทางการศึกษาและบุคลากรทางการแพทย์ จัดทำเนื้อหาของหลักสูตรและความช่วยเหลือพิเศษขึ้นใหม่เหมาะสมกับความต้องการของเด็กเฉพาะแต่ละคน

สำนักงานบริหารการจัดการศึกษาพิเศษ ได้กล่าวว่าแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นแผนซึ่งกำหนดแนวทางการจัดการศึกษา ที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการตลอดจนกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาเฉพาะบุคคล

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปว่า แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นเครื่องมือสำหรับกระบวนการตรวจสอบ (Assessment) และกระบวนการเรียนการสอนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษและเป็นแผนกำหนดแนวทางการจัดการศึกษา ที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละบุคคล รวมถึงการกำหนดสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จำเป็นเฉพาะบุคคลตามที่กำหนดไว้ในกระทรวงเพื่อให้คนพิการได้รับความช่วยเหลือสามารถพัฒนาตนเองตามธรรมชาติอย่างเต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล

6.2 ความสำคัญในการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษาเพื่อคนพิการโดยได้บัญญัติกฎหมายให้บุคคลเหล่านี้มีโอกาสได้รับการศึกษาเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป โดยต้องได้รับการจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นของแต่ละคนซึ่งแตกต่างกันตามประเภทและระดับความพิการ นอกจากนี้บุคคลพิการทุกประเภทที่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายจะได้รับสิทธิต่างๆ จากรัฐบาลตามจุด

ต่างๆ ที่รัฐจัดให้บุคคลพิการทุกประเภทที่จดทะเบียนแล้ว คือกฎกระทรวงที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พุทธศักราช 2545 โดยกำหนดให้มีการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลดังนี้เพื่อ

6.2.1 ประกันความเหมาะสมในการจัดทำบริการทางการศึกษาให้แก่เด็กพิการซึ่งจะต้องจัดตามความต้องการจำเป็นพิเศษทางการเรียนรู้ของเด็กแต่ละคน

6.2.2 เพื่อประกันว่าได้มีการจัดบริการทางการศึกษาพิเศษ และบริการอื่นตามที่ระบุไว้ในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลจริง เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการติดตามผลการให้บริการ

6.3 หลักการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล.

การจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลควรยึดหลักการดังนี้

6.3.1 จัดทำให้คนพิการทุกคนเป็นรายบุคคล

6.3.2 สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของคนพิการแต่ละคน

6.3.3 มุ่งพัฒนาคนพิการอย่างเต็มศักยภาพทุกด้าน

6.3.4 ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการจัดทำ

6.3.5 ครอบคลุมยืดหยุ่นทันสมัยและสอดคล้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

6.3.6 ประเมินผลและปรับปรุงให้เหมาะสมเป็นระยะอย่างต่อเนื่องและ

สม่ำเสมอ

6.4 แนวทางการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

แนวทางของสถานศึกษา เรื่องการแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลสถานศึกษาแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ประกอบด้วยบุคคลที่เกี่ยวข้องดังนี้

6.4.1 ผู้บริหารสถานศึกษาเป็นประธานคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

6.4.2 ผู้ช่วยบริหารสถานศึกษา หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเป็นกรรมการ และเลขานุการมีหน้าที่ดังนี้ รวบรวมข้อมูลทุกด้านจากบุคลากร ที่เกี่ยวข้องจัดทำเอกสารประกอบการประชุมจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล จัดทำงบประมาณโครงการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล จัดทำบัญชี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและตามความต้องการจำเป็นที่ระบุในแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลของคนพิการแต่ละคน

6.4.3 ครูประจำชั้น หรือครูผู้ที่ได้รับมอบหมายเป็นกรรมการมีหน้าที่ดังนี้ รวบรวมข้อมูลและบันทึกในแบบบันทึกแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล นำมาเสนอข้อมูลของคนพิการแต่ละคนต่อที่ประชุมนำมติของคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล จุดมุ่งหมายและแนวทางการดำเนินการไปประสานงานและปฏิบัติเพื่อให้บรรลุ ตามจุดมุ่งหมาย ติดตามประเมินผลการดำเนินการและรายงานต่อคณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลเสนอ แนะนำแนวทางปรับปรุงและพัฒนาแผนจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

6.4.4 นักวิชาชีพ หรือผู้ที่ทำหน้าที่ในการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านต่างๆ เป็นกรรมการทำหน้าที่เป็นผู้ให้ข้อมูลเสนอแนะร่วมกำหนดจุดมุ่งหมาย ให้บริการประสานงานต่างๆ ติดตามรายงานผล ปรับปรุงและพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

6.4.5 ผู้ปกครอง เป็นกรรมการทำหน้าที่เป็นผู้บันทึกข้อมูลเสนอแนะร่วมกำหนดจุดมุ่งหมายประสานงาน การนำคนพิการไปขอรับบริการต่างๆ และช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพ ติดตามรายงานผล รวมทั้งประเมินผล ปรับปรุงและพัฒนาแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

6.4.6 บุคคลผู้พิการกรณีที่สามารถเข้าร่วมประชุมได้เป็นกรรมการทำหน้าที่เป็นผู้บันทึกข้อมูลจุดมุ่งหมายประสานงานการขอรับบริการต่างๆ ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติ ปฏิบัติตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลรวม ทั้งติดตามรายงานผล ร่วมประเมินผลและปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

6.4.7 ผู้แทนองค์กรคนพิการ องค์กรเอกชน หรืออาสาสมัครเป็นกรรมการทำหน้าที่เป็นผู้ให้ข้อมูลเสนอแนะร่วมกำหนดจุดมุ่งหมายและประสานงานการให้บริการต่างๆ รวมทั้งติดตามรายงานผลร่วมประเมินผล และปรับปรุงแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล คณะกรรมการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ควรมีความรู้เกี่ยวกับคนพิการเป็นรายบุคคลการบริการที่จำเป็นมีคุณค่าต่อคนพิการมากที่สุด และเงินอื่นที่สนับสนุนหรือให้การช่วยเหลือทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษากระบวนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ในการจำแนกแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลหากที่มคณะกรรมการมีครูการศึกษาพิเศษจะต้องประชุมหรือเสนอเรื่องสู่สภาการศึกษาเรียนรู้ของคนพิการแต่ละคนประสบการณ์เรียนรู้ของคนพิการ ยุทธศาสตร์เทคนิคกลวิธีการสอนทางการศึกษาพิเศษการประเมินผลและการตรวจสอบข้อมูลเรื่องการประชุมชี้แจงและทำความเข้าใจกับผู้ปกครองคนพิการก่อนการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล สิ่งสำคัญควรดำเนินการเป็นอันดับแรกคือสถานศึกษาต้องชี้แจงทำความเข้าใจกับผู้ปกครองก่อนเพื่อให้ผู้ปกครอง พร้อมให้ความร่วมมือในประเด็นต่อไปนี้

1. ตระหนักและยอมรับถึงความสำคัญของการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
2. อนุญาตให้ทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
3. มีส่วนร่วมและเข้าประชุมในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
4. ส่งเสริมสนับสนุนและปฏิบัติตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล
5. นำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลไปปฏิบัติ
6. มีส่วนร่วมในการประเมินปรับปรุงและแผนพัฒนาการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

6.5 แบบบันทึกแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล

แบบบันทึกแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ประกอบด้วยเนื้อหาสาระสำคัญต่างๆ แบ่งออกเป็น 6 ส่วน ซึ่งสามารถกรอกข้อมูลต่างๆ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวข้องกับคนพิการมีส่วนประกอบที่ต้องกรอกข้อมูลสำคัญ ดังนี้

6.5.1 ข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการเช่น ชื่อ – นามสกุล ชื่อเล่น เลขบัตรประชาชน วันเดือนปีเกิด ศาสนา อายุ และที่อยู่ เป็นต้น

6.5.2 ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวเช่น ชื่อ – นามสกุล บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง อาชีพรายได้ และที่อยู่ เป็นต้น

6.5.3 ข้อมูลและเกี่ยวกับสวัสดิการและสังคมสงเคราะห์ เช่น การจดทะเบียนคนพิการ

6.5.4 ข้อมูลสุขภาพหรือความบกพร่อง เช่น ประเภทหรือลักษณะความพิการ โรคประจำตัว และยาที่ต้องใช้ เป็นต้น

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านการศึกษา เป็นส่วนหนึ่งที่ต้องกรอกข้อมูลเกี่ยวกับประวัติทางการศึกษาของคนพิการแต่ละคน เพื่อสำรวจความสามารถและประสบการณ์ทางการเรียนรู้ของคนพิการซึ่งจะช่วยให้วางแผนการจัดการศึกษาให้คนพิการได้อย่างสอดคล้องเหมาะสม

ส่วนที่ 3 แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล เป็นส่วนที่คณะกรรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล จะต้องร่วมกันพิจารณาข้อมูลต่างๆ ของคนพิการ แล้วสรุปผลนำมากรอกในส่วนนี้ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญดังนี้

1) ระดับความสามารถพื้นฐาน เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับจุดเด่น จุดด้อย ความสามารถพื้นฐานหรือระดับผลสัมฤทธิ์ในแต่ละทักษะวิชาต่างๆ เช่น ทักษะกล้ามเนื้อมัดใหญ่ ทักษะกล้ามเนื้อมัดเล็ก ทักษะการช่วยเหลือตัวเอง ทักษะสังคม ทักษะการสื่อสาร ทักษะวิชาการ ทักษะพื้นฐานอาชีพ หรือวิชาการๆตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ เป็นต้น

2) เป้าหมายระยะยาว 1 ปี เป็นการกำหนดจุดมุ่งหมาย ของการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล เป็นผู้ร่วมกันกำหนดขึ้นอย่างสอดคล้องกับระดับความสามารถพื้นฐานตามที่ระบุ

3) เป้าหมายระยะสั้น หรือวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เป็นการกำหนดวัตถุประสงค์ย่อยต่างๆ ในการดำเนินงานจัดการศึกษาเพื่อให้บรรลุสิ่กบรรลุถึงเป้าหมายระยะยาว 1 ปีตามที่ได้วางแผนไว้

4) เกณฑ์การประเมินผล เป็นการกำหนดเกณฑ์การประเมินผลการศึกษาที่สอดคล้องตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ได้ระบุไว้และเหมาะสมกับสภาพความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละคนด้วย

5) ผู้รับผิดชอบเป็นการกำหนดบทบาทหน้าที่ ในการรับผิดชอบการจัดการศึกษาตามที่ได้ระบุไว้ในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล ช่วยให้เกิดความชัดเจนในการปฏิบัติงานจริง

ส่วนที่ 4 ความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามที่กำหนดในกระทรวง เป็นส่วนที่ต้องกรอกข้อมูลตามรายการ สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการและความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่มีความสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของคนพิการและสอดคล้องกับแผนการจัดการศึกษาตามที่ได้วางแผนไว้ นอกจากนี้ยังต้องระบุถึงวิธีการขอรับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งคณะกรรมการแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล ร่วมกันพิจารณากำหนด

ส่วนที่ 5 การลงนามของคณะกรรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นส่วนที่ระบุรายชื่อคณะกรรมการจัดทำ IEP และการลงนามกำกับไว้เป็นหลักฐานทุกคนเพื่อแสดงถึงการมีข้อตกลงร่วมกันของคณะกรรมการหรือผู้รับผิดชอบ จัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

ส่วนที่ 6 ความเห็นของบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง เป็นส่วนที่เปิดโอกาสให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองของคนพิการ ได้แสดงความคิดเห็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ที่ได้จัดทำเสร็จสิ้นแล้วโดยจะต้องระบุถึงการตัดสินใจ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย กับแผนการ

ศึกษาเฉพาะบุคคลและลงนามรับรองความคิดเห็นไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งก็จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงหรือพัฒนาแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลต่อไป

6.6 การดำเนินการตามแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

เมื่อจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลแล้ว ให้คณะกรรมการผู้รับผิดชอบส่วนต่างๆ ดำเนินงานในส่วนที่เกี่ยวข้อง

6.6.1 ประสานงานตามแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล

6.6.2 จัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคล

6.6.3 ติดตามผลและจัดทำรายงานผลการจัดการศึกษาเป็นระยะระยะ

6.6.4 เก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวข้องจัดทำเพิ่มสะสมงาน

6.6.5 ประเมินผลปรับปรุงและพัฒนาแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลต่อ

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสรุปว่า แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล IEP หรือแผนการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ที่ทางโรงเรียนจัดทำขึ้นนี้โดยได้รับความร่วมมือและยินยอมจากผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งจะต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับระดับความสามารถของนักเรียนในปัจจุบันตลอดจนกำหนด สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ให้เป็นเฉพาะบุคคลรวมทั้งกำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนและวัดผลประเมินผล และเด็กที่ได้รับการบริการต่างๆ ที่ช่วยสนับสนุนส่งเสริมให้เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ที่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ต่อไป

7. แนวคิดความพึงพอใจ

7.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 21) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความพึงพอใจ สนใจ ชอบใจ ว่า ความพึงพอใจเป็นคำนามของกิริยาที่บ่งบอกให้รู้ถึงสภาวะของความรู้สึกพอใจ โดยคำว่า พอใจ หมายถึง การได้บรรลุความต้องการ ความคาดหวัง ความปรารถนา ความอยากของบุคคล การได้บรรลุหรือการได้ตอบสนองบางสิ่งที่เรียกร้องหรือเป็นข้อแม้ การยอมตาม การมีอิสระจากความสงสัย อย่างเพียงพอ หรือทำให้คลายตาม Laurence (1969) ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกชอบในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือการกำหนดสิ่งที่ทำให้พอใจ

Wolman (1973) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกที่มีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของความต้องการ

ความพึงพอใจในความคิดของ ออสแคมป์ (Oskamps , 1984 อ้างถึงใน อมรรัตน์ เชาวลิต 2541, : 57 – 58) มีความหมายอยู่ 3 นัยด้วยกันคือ

1) ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพการณ์ที่ผลการปฏิบัติจริงได้เป็นไปตามที่บุคคลคาดหวังไว้

2) ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับของความสำเร็จ ที่เป็นไปตามความต้องการ

3) ความพึงพอใจ หมายถึง การทำงานได้เป็นตาม หรือตอบสนองต่อคุณค่าของ บุคคล

ไสลทิพย์ จารุภูมิ (2534) ได้กล่าว ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดี มีความสุข หรือทัศนคติที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

มณี โพธิเสน (2543) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกยินดี เจตคติที่ดีของบุคคล เมื่อได้รับการตอบสนองของความต้องการของตนทำให้เกิดความรู้สึกดีในสิ่งนั้นๆ

ดิเรก (อ้างถึงใน เสกสรร ธรรมวงศ์, 2541) กล่าวว่าคำว่าความพึงพอใจ หมายถึง ทัศนคติในทางบวก ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปเป็นความพอใจในการปฏิบัติต่อสิ่งนั้น

วิมลสิทธิ์ หรยางกูร (2526:74) ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจ เป็นการให้ค่าความรู้สึกของคนเราที่สัมพันธ์กับโลกทัศน์ ที่เกี่ยวกับความหมายของสภาพแวดล้อม ค่าความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสภาพแวดล้อมจะแตกต่างกัน เช่น ความรู้สึก ดี – เลว พอใจ – ไม่พอใจ สนใจ – ไม่สนใจ เป็นต้น

สรุปได้ว่า “ความพึงพอใจ” หมายถึง ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกชอบในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นความรู้สึกยินดี เจตคติที่ดีของบุคคล เมื่อได้รับการตอบสนองของความต้องการของตนทำให้เกิดความรู้สึกดีในสิ่งนั้นๆ

7.2 ความสำคัญของความพึงพอใจ

สาโรช ไสยสมบัติ (2534 : 15) กล่าวถึง ความสำคัญของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจเป็นปัจจัยสำคัญ ที่ช่วยให้งานประสบ ผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานเกี่ยวกับการให้บริการ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการแรกที่เป็นตัวบ่งชี้ถึงความเจริญก้าวหน้าของงานบริการก็คือ จำนวนผู้มาใช้บริการ ดังนั้น ผู้บริหารที่ชาญฉลาดจึงควรอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาให้ลึกซึ้งถึงปัจจัยและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจ ทั้งผู้ปฏิบัติงานและผู้มาใช้บริการ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการบริหารองค์กรให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดจากความสำคัญดังกล่าว สรุปได้ว่า หากบุคคลมีความพึงพอใจย่อมส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าของหน่วยงาน ตลอดจนทำให้เกิดความศรัทธาในหน่วยงานต่อไป

7.3 ลักษณะของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจในการบริการมีความสำคัญต่อการ ดำเนินงานบริการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งลักษณะทั่วไปดังนี้ (มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช 2535)

7.3.1 ความพึงพอใจเป็นการแสดงออกทางอารมณ์ และความรู้สึกในทางบวกของ บุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด บุคคลจำเป็นต้องปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว การตอบสนอง ความต้องการส่วนบุคคลด้วยการโต้ตอบกับบุคคลอื่น และสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ทำให้แต่ละคนมีประสบการณ์ การเรียนรู้ สิ่งที่จะได้รับตอบแทนแตกต่างกันไป ใน สถานการณ์การบริการก็เป็นเช่นเดียวกัน บุคคลรับรู้หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับการ บริการ ไม่ว่าจะเป็นประเภทของการบริการ หรือคุณภาพของการบริการ ซึ่งประสบการณ์ ที่ได้รับการสัมผัสบริการต่างๆ หากเป็นไปตามความต้องการของผู้รับบริการ โดย สามารถทำให้ผู้รับบริการได้รับสิ่งที่คาดหวังก็ย่อมก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีและพึงพอใจ

7.3.2 ความพึงพอใจเกิดจากการประเมินความแตกต่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่ ได้รับจริงในสถานการณ์บริการ

7.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้รับบริการ

ความพึงพอใจของผู้รับบริการ เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกในทางบวกของผู้รับบริการต่อการให้บริการ ซึ่งปัจจัยที่มี ผลต่อความพึงพอใจของผู้รับบริการที่สำคัญ ๆ มีดังนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2535)

7.4.1 สถานที่บริการ การเข้าถึงการบริการได้สะดวกเมื่อประชาชนมีความ ต้องการ ย่อมก่อให้เกิดความพึงพอใจต่อการบริการ ทำเล ที่ตั้ง และการกระจายสถานที่ บริการให้ทั่วถึง เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชนจึงเป็นเรื่องสำคัญ

7.4.2 การส่งเสริมแนะนำการบริการ ความพึงพอใจของผู้รับบริการเกิดขึ้น ได้จากการได้ยินข้อมูลข่าวสารหรือบุคคลอื่นกล่าวขานถึงคุณภาพของการบริการไปใน ทางบวก ซึ่งหากตรงกับ ความเชื่อถือที่มีก็จะมีความรู้สึกกับบริการดังกล่าวอันเป็น แรงจูงใจผลักดันให้มีความต้องการ บริการตามมาได้

7.4.3 ผู้ให้บริการ ผู้บริหารการบริการ และผู้ปฏิบัติบริการล้วนเป็นบุคคลที่มี บทบาทสำคัญต่อการปฏิบัติ งานบริการให้ผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจทั้งสิ้น ผู้บริหาร การบริการที่ วางนโยบายการบริการโดยคำนึงถึงความสำคัญของประชาชนเป็นหลักย่อม สามารถตอบสนองความ ต้องการของลูกค้าให้เกิดความพึงพอใจได้ง่ายเช่นเดียวกับ ผู้ปฏิบัติงานหรือพนักงานบริการที่ตระหนัก ถึงประชาชนเป็นสำคัญ แสดงพฤติกรรม การบริการและสนองบริการที่ลูกค้าต้องการด้วยความสนใจ เอาใจใส่อย่างเต็มที่ด้วยจิตสำนึก ของการบริการ

7.4.4 สภาพแวดล้อมของการบริการ สภาพแวดล้อมและบรรยากาศของ การบริการ มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจของลูกค้า ลูกค้ามักชื่นชมสภาพแวดล้อมของการ บริการเกี่ยวข้องกับการ ออกแบบอาคารสถานที่ การตกแต่งภายในด้วยเฟอร์นิเจอร์และการ ให้สีสันทน การจัดแบ่งพื้นที่เป็น สัดส่วนตลอดจนการออกแบบวัสดุ เครื่องใช้งานบริการ จดหมาย ซองจดหมาย เป็นต้น

7.4.5 กระบวนการบริการ วิธีการนำเสนอบริการในกระบวนการบริการ เป็นส่วน สำคัญในการสร้างความพึงพอใจให้กับประชาชน ประสิทธิภาพของการจัดการ ระบบการบริการ ส่งผลให้การปฏิบัติงานบริการแก่ลูกค้ามีความคล่องตัวและสนองต่อ ความต้องการของประชาชนได้ อย่างถูกต้อง มีคุณภาพ

7.5 ขอบข่ายของความพึงพอใจ

โดยทั่วไปการศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจนิยม ศึกษากันในสองมิติ คือ มิติความพึงพอใจของผู้ปฏิบัติงาน (Job satisfaction) และมิติ ความพึงพอใจในการรับบริการ (Service satisfaction) ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษามิติ ด้านความพึงพอใจในการรับบริการ ซึ่งสามารถ ขยายความได้ดังนี้คือ

7.5.1 การศึกษาความพึงพอใจในงาน (Job satisfactions) เน้นการประเมินค่าโดย บุคลากรผู้ปฏิบัติงานต่อสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกของการทำ งาน ซึ่ง ประกอบด้วยปัจจัย ต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลทำให้ความพึงพอใจในงานแตกต่างกันไป เช่น ลักษณะของงานที่ทำ ความก้าวหน้า การบังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน และสวัสดิการและ ประโยชน์เกื้อกูล ดังรายละเอียดดังนี้

7.5.1.1 ลักษณะของงาน (Type of work) หมายถึง ลักษณะของงานที่ ต้องใช้ ทักษะความสามารถ ซึ่งทำให้บุคคลเห็นค่าและมีความสนใจในงานมากกว่างานที่มี ลักษณะ

แบ่งแยกกันไปทำคนละเล็กคนละน้อย จากการศึกษาของวรูม (Vroom 1967, หน้า90) ยังพบว่างานที่เปิดโอกาสให้คนได้ใช้ความสามารถและความชำนาญ มีผลทำให้ บุคคลเกิดความพอใจในงาน

7.5.1.2 ความก้าวหน้า (Promotion) ในเรื่องความก้าวหน้าโดยการเลื่อนขั้นหรือ เลื่อนตำแหน่งก่อให้เกิดการทำหาย ที่จะทำงานในตำแหน่งและหน้าที่ใหม่ และยังเป็น การหาประสบการณ์ใหม่ด้วยในการที่จะทำงานจนได้รับความดีความชอบสูงขึ้นไปอีก

7.5.1.3 การนิเทศงาน (Supervision) รูปแบบของการนิเทศงานที่ดีควรเป็น รูปแบบที่ให้ผู้ปฏิบัติงานในหน้าที่ได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ซึ่งรูปแบบนี้มีส่วนทำให้ผู้ปฏิบัติงานมีความ รู้สึกพอใจสูงกว่าการให้ปฏิบัติแบบเผด็จการ

7.5.1.4 เพื่อนร่วมงาน (Co-worker) มาตรฐานของการทำงานแต่ละคน จะดี หรือไม่ดีขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานด้วย กลุ่มอิทธิพลต่อมาตรฐานการ ทำงานและความพอใจของบุคคล คือ

1) หากบุคคลทำงานมีความเชื่อมั่นในกลุ่มที่ทำงาน ก็จะทำให้ผลผลิตดี ขึ้น ได้รับความร่วมมือและให้ประโยชน์แก่กลุ่มมากที่สุด

2) สัมพันธภาพในกลุ่มมีความกลมกลืนกันอย่างใกล้ชิด จะมีส่วนทำให้ ทุกคนภายในกลุ่มปฏิบัติงานในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ถ้าหากกลุ่มมีความกลมเกลียวรัก ใคร่กันดีและมีจุดมุ่งหมายเป็นประโยชน์จะทำให้ผลผลิตสูงขึ้น

7.5.1.5 สวัสดิการและประโยชน์เกื้อกูล (Benefits and services) เป็นลักษณะที่ หน่วยงานได้จัดผลประโยชน์และบริการต่าง ๆ ให้กับบุคลากรในหน่วยงาน นอกเหนือจากค่าจ้าง เพื่อเป็นการจูงใจบุคลากรให้อยู่กับหน่วยงานนานที่สุด มีความพึง พอใจ ขวัญดี และตั้งใจปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ

7.5.2 การศึกษาความพึงพอใจในบริการ (Service satisfaction) ซึ่งเน้นการประเมินค่า โดยลูกค้าหรือผู้รับบริการต่อการจัดบริการเรื่องในเรื่องหนึ่ง หรือชุดของบริการที่กำหนดขึ้น ซึ่งเป้าหมายของการศึกษาทั้งสองมีดีนนี้เป็นไปเพื่อค้นหาข้อเท็จจริงในระดับความพึง พอใจและค้นหาเหตุปัจจัยแห่งความพึงพอใจนั้น ในกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกันด้วย ซึ่งจะ เห็นว่า แนวความคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับทัศนคติอย่างแยกกันไม่ออก สำหรับแนวความคิดเกี่ยวกับทัศนคตินั้นค่อนข้างจะมีผู้ศึกษากันอย่างกว้างขวาง โดยศึกษาในองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ดังนี้

7.5.2.1. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective component) เป็นลักษณะของความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคล องค์ประกอบทางความรู้สึกนี้มี 2 ลักษณะคือ ความรู้สึกทางบวก ได้แก่ ชอบ พอใจ เป็นใจ และความรู้สึกทางลบ ได้แก่ ไม่ชอบ ไม่พอใจ กลัว รังเกียจ

7.5.2.2. องค์ประกอบด้านความคิด (Cognitive component) สมองของบุคคลรับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับเกิดเป็นความรู้ ความคิดเกี่ยวกับวัตถุบุคคลหรือสภาพการณ์ขึ้น องค์ประกอบทางความคิดเกี่ยวข้องกับการพิจารณาที่มาของทัศนคติออกมาว่าถูกหรือผิดดีหรือไม่ดี

7.5.2.3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) เป็นการที่จะกระทำหรือพร้อมที่จะตอบสนองต่อที่มาของทัศนคติ

ดังนั้น ความพึงพอใจจึงเป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของทัศนคติซึ่งไม่ จำเป็นต้องแสดงหรืออธิบายเชิงเหตุผลเสมอไปก็ได้กล่าวโดยสรุปแล้ว ความพึงพอใจเป็นเพียงปฏิกริยาด้าน

ความรู้สึก(Reactionary feeling) ต่อสิ่งเร้า (Stimulant) ที่แสดงผง ออกมา (Yield) ในลักษณะของผลลัพธ์สูงสุด (Final outcome) ของกระบวนการประเมิน (Evaluative process) โดยบ่งบอกถึงทิศทางของผลการประเมินว่าเป็นไปในลักษณะทิศ ทางบวก (Positive direction) หรือทิศทางลบ (Negative direction) หรือไม่มีปฏิกิริยา คือ เฉย ๆ (Non reaction) ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นนั้นก็ได้

7.6 ปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ช่วยทำให้งานประสบผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นงานที่เกี่ยวกับการให้บริการ นอกจากผู้บริการจะดำเนินการให้ ผู้ทำงานเกิดความพึงพอใจในการทำงานแล้ว ยังจำเป็นต้องดำเนินการที่จะทำให้ผู้มาใช้บริการเกิดความพึงพอใจด้วย เพราะปัจจัยความเจริญก้าวหน้าที่สำคัญ ประการหนึ่งคือ จำนวนผู้มาใช้บริการ ดังนั้น ผู้บริการที่ชาญฉลาดจึงควร อย่างยิ่งที่จะศึกษาให้ลึกซึ้งถึงปัจจัยและองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจ ทั้งผู้ปฏิบัติงานและผู้มาใช้บริการเพื่อที่จะได้ใช้แนวทางในการบริหารองค์กรให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งในการให้บริการเป้าหมายสำคัญของบริการ คือ การสร้างความพึงพอใจในการให้บริการ

มิลเลท (1954) ได้ให้ทัศนะว่า ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อบริการของหน่วยงานของรัฐว่า ควรพิจารณาจากสิ่ง ต่าง ๆ เหล่านี้คือ

- 1) การให้บริการอย่างเสมอภาค (Equitable service) หมายถึง ความยุติธรรมใน การบริหารงานภาครัฐที่มีฐานคติที่ว่า คนทุกคนเท่าเทียมกัน ดังนั้นประชาชนทุกคนได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันในแง่มุมมองของกฎหมาย ไม่มีการแบ่งแยกกีดกันในการ ให้บริการเดียวกัน
- 2) การให้บริการที่ตรงเวลา (Timely service) หมายถึงการให้บริการจะต้องมอง ว่าให้บริการสาธารณะจะต้องตรงเวลา ผลการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐ จะถือว่าไม่มีประสิทธิภาพเลยถ้าไม่มีการตรงเวลาซึ่งจะสร้างความไม่พึงพอใจให้แก่ประชาชน
- 3) การให้บริการอย่างเพียงพอ (Ample service) หมายถึง การให้บริการสาธารณะ ต้องมีลักษณะ มีจำนวนการให้บริการและสถานที่ให้บริการอย่างเหมาะสม (Ample service) หมายถึง การให้บริการสาธารณะต้องมีลักษณะ มีจำนวนการให้บริการและ สถานที่ให้บริการอย่างเหมาะสม (The right quantity at the right geographical location) นอกจากนี้ มิลเลท ยังเห็นว่าความเสมอภาคหรือการตรงเวลาจะไม่มี ความหมายเลยถ้ามี จำนวนการให้บริการที่ไม่เพียงพอ และสถานที่ตั้งที่ให้บริการสร้างความไม่ยุติธรรมแก่ผู้ มาใช้บริการ
- 4) การให้บริการอย่างต่อเนื่อง (Continuous service) หมายถึง การให้บริการ สาธารณะที่เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ โดยยึดประโยชน์ของสาธารณะเป็นหลักไม่ใช่ยึดความพอใจของหน่วยงานที่ให้บริการว่าจะให้หรือหยุดบริการเมื่อใดก็ได้
- 5) การให้บริการอย่างก้าวหน้า (Progressive service) หมายถึง การให้บริการ สาธารณะที่มีการปรับปรุงคุณภาพและผลการปฏิบัติงานกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การเพิ่มประสิทธิภาพหรือสมรรถนะที่จะทำหน้าที่ได้มากขึ้นโดยใช้ทรัพยากรเท่าเดิม

8. บริบทของโรงเรียนบะฮีวิทยาคม

โรงเรียนบะฮีวิทยาคม เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 6 เดิมสังกัดกรมสามัญศึกษา สถานที่ตั้ง บ้านบะฮี หมู่ที่ 8 ตำบลบะฮี อำเภอพรหมานิคม จังหวัดสกลนคร อยู่ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ 13 – 14 ถนน พรหมนา – อากาศ เดิมเป็นโรงเรียนสาขาของโรงเรียนพรหมานุเคราะห์ ต่อมาชาวบ้านบะฮี มอบที่ดินสาธารณประโยชน์ จำนวน 83 ไร่ 3 งาน ให้เป็นที่ตั้งของโรงเรียน ชาวบ้านและคณะครู – นักการ จากโรงเรียนพรหมานุเคราะห์ ร่วมกันบริจาคเงินและวัสดุ พร้อมสร้างอาคารเรียนชั่วคราวให้ จำนวน 1 หลัง รับสมัครนักเรียนและเปิดทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครั้งแรกในปี 2535

กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศจัดตั้งโรงเรียนบะฮีวิทยาคม เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2537 โดยแต่งตั้งให้ นายชัชวาลย์ ป้อมไชยา ดำรงตำแหน่งครูใหญ่คนแรกและได้ผ่านการประเมินเป็นอาจารย์ใหญ่ เมื่อปี พ.ศ. 2544

วันที่ 10 มกราคม 2540 กรมสามัญศึกษาได้แต่งตั้งให้ นายนิวัติ สุวรรณชัยรบ ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวานรนิวาส ดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ และผ่านการประเมินเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนเกณฑ์คุณภาพ เมื่อปี พ.ศ. 2544

วันที่ 4 ตุลาคม 2548 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 2 ได้แต่งตั้งให้ นายทองดี เฉลิมเดชชาติ ผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดสกลนคร ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบะฮีวิทยาคม จนถึง 30 กันยายน 2557 และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ได้แต่งตั้งให้ นางวรรณธนา เกษะบุตร ผู้อำนวยการโรงเรียนแก่นาจารย์พิทยาคม มาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ในวันที่ 15 ธันวาคม 2557 จนถึง 15 พฤษภาคม 2561 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสกลนครได้แต่งตั้งให้ นายบรรดา แก้วบัวสา ให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนบะฮีวิทยาคม เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2561 จนถึง ปัจจุบัน

โรงเรียนบะฮีวิทยาคม มีโรงเรียนในเขตพื้นที่บริการและนอกเขตพื้นที่บริการ 7 โรงเรียน ได้แก่

1. โรงเรียนบ้านบะฮี ตำบลบะฮี อำเภอพรหมานิคม จังหวัดสกลนคร
2. โรงเรียนบ้านสร้างหิน ตำบลบะฮี อำเภอพรหมานิคม จังหวัดสกลนคร
3. โรงเรียนบะฮีเมย ตำบลบะฮี อำเภอพรหมานิคม จังหวัดสกลนคร
4. โรงเรียนบ้านวังม่วง ตำบลบะฮี อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร
5. โรงเรียนบ้านบะยาว ตำบลบะฮี อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร
6. โรงเรียนบ้านคิม ตำบลโพนแพง อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร
7. โรงเรียนบ้านเชียงเพ็ง ตำบลหนองสนม อำเภอานรนิวาส จังหวัดสกลนคร

9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ มีดังนี้

อนงค์ ระเบียบ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการอ่านเขียน คำตามมาตราตัวสะกดไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดหนองบัว อำเภอพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการ

ใช้แบบฝึกหัดพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 และประสิทธิภาพของแบบฝึกเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70

กรรณิการ์ ฉิมค์ และ ศศิวิมล ประสม (2550) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียน เรื่องผล การใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1/3 โรงเรียนทุ่งกว่าวิทยา ปีการศึกษา 2550 จำนวน 10 คน เป็นนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่อง การอ่านออกเสียงพยัญชนะ ฉ ช ไม่ถูกต้อง พบว่านักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีคะแนนทดสอบหลัง เรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกคนและการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกมีค่าเท่ากับ 83.25/82.20 ทำให้ผลการใช้ชุดฝึกประสบความสำเร็จตามเกณฑ์ 70/70 นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านการอ่าน ออกเสียงพยัญชนะ ฉ ช ได้อย่างถูกต้อง

สุวิมล กันหา (2551) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียนเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกด คำมาตราตัวสะกด เด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ศรีสะเกษ เขต 3 โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด กลุ่มเป้าหมายเป็นเด็กพิเศษเรียนร่วม ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้หรือ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน บ้านสำโรงพลัน จำนวน 13 คนพบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด สำหรับเด็กพิเศษ เรียนร่วม ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้หรือ (LD) ด้านการสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มี ประสิทธิภาพ 87.34 / 83.31 หนึ่งซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด หมายถึงเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภท บกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำแบบฝึกชุดที่ 1-12 ได้ ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 87 .31 และสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยแบบฝึก การเขียนสะกดคำมาตราสะกดตัวสะกดได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 83.31 แสดงว่า แบบฝึกการเขียน สะกดคำมาตราตัวสะกดมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อน และหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดโดยการทดสอบ t - test คะแนนผลสัมฤทธิ์ หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด สูงกว่าก่อน การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่อง ทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้เด็กพิเศษเรียนร่วม เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านการเรียนรู้มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสูงขึ้น สามารถนำแบบฝึกไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้

สุภาพรรณ ชาญประเสริฐ (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำ มาตราตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 30 คนพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนประชาบำรุง ที่ เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนอย่างมี นัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอยู่ในระดับมากที่สุด จากการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำชุดนี้มีคุณภาพและประสิทธิภาพเป็นที่น่า พึงพอใจส่งผลให้มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยสูงขึ้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์

มุกดา เลี่ยมสี (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องรายงานการพัฒนาทักษะการอ่านคำภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนรวมโดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ พบว่า

1. คะแนนความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพนักเรียนสามารถอ่านได้คิดเป็นร้อยละ 95.00 มีพัฒนาการคิดเป็นร้อยละ 80.00

2. การสังเกตพฤติกรรมการเรียนโดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพพบว่าความสามารถในการอ่านชื่อภาพการอ่านคำภาษาไทยได้ถูกต้องของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 95.00 ความสามารถในการบอกชื่อบทร้อยกรองและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 100

3. กิจกรรมทบทวนระหว่างเรียนโดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 88.25

4. ประสิทธิภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.25 / 95.00 หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้สามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้

กัณฑา สุขกระจ่าง (2550) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านคำ ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติระดับ IQ ตั้งแต่ 90 ขึ้นไป ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ของโรงเรียนบ้านหนองไม้ก่อง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุโขทัยเขต 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ หนังสือนิทาน ส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้ ผ่านแผนการสอนโดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่าน เพื่อการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ

ผลการศึกษาพบว่า

1. หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.09 / 86.33

2. ความสามารถในการอ่านคำหลังการสอน โดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านโดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้ หลังการสอนสูงกว่าการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พชนี บุญรัมย์ (2551) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดการสอนสระลดรูป สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่กำลังอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนสมานคุณวิทยาทานจำนวน 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแผนการ

สอนและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ ทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน สละดรูป ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอน สละดรูปเป็น 83.80 / 87.71 นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีความสามารถในการอ่านคำ หลังการสอนโดยใช้ชุดการสอน สละดรูปอยู่ในระดับดีและเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำก่อนและหลังการสอนโดยใช้ชุดการสอนสละดรูปพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรัญญา เอี่ยมสำอางค์ (2551) ได้ศึกษาผลการสอนอ่านภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นการทดลองรายกรณี ทำการศึกษานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านเพศชายที่มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มีคามพิการซ้ำซ้อนกำลังเรียนอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนภัทรญาณวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม โดยใช้หนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย 9 แม่จำนวน 9 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า การอ่านคำยากความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังได้รับการสอนอ่านจากนิทานอ่านง่ายมีค่าสูงกว่า (93%) การทดลองสอนอ่าน (14%)

อมรรัตน์ วารินกฤษ (2551) ได้ศึกษาความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้วยการสอนด้วยบัตรคำประกอบภาพ อยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนวัดหันตรา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1 จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนด้วยบัตรคำและบัตรคำประกอบภาพ ก่อนได้รับการสอนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 18.60 คะแนน และ 18.80 คะแนน และหลังได้รับการสอนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 77.60 คะแนน และ 79.80 คะแนน ผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 59 คะแนนและ 58.80 คะแนน การสอนด้วยบัตรและบัตรคำประกอบภาพ จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปเป็นสื่อการสอนเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ เพราะจะทำให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้การอ่านได้ดีขึ้น

เสมื่อน ชมพู (2553) ได้ศึกษาชุดฝึกการอ่านคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน อยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านนาสะอาด ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านคำ ก่อนและหลังโดยชุดกิจกรรมการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำ ก่อนทดลองคะแนนเฉลี่ย 29.3 คะแนนมีความสามารถในระดับพอใช้และหลังการทดลองคะแนนเฉลี่ย 71.25 คะแนน มีความสามารถในระดับดี หลังการทดลองสูงกว่า ก่อนทดลองดัชนีประสิทธิผลของชุดกิจกรรมการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านคำ มีค่า 0.8280 ศูนย์คิดเป็นร้อยละ 82.80 ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมอ่านคำเป็นแฟน 87.81 /89.06

สุมาลี ศิริกุล (2554) ได้ศึกษาทักษะการอ่านจับใจความโดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนมีประสิทธิภาพ 81.33/ 82.74 ความหมายว่า แบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80 / 80 ค่าดัชนีประสิทธิผลมีค่าเท่ากับ 0.79 นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความ มีค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเท่ากับ 4.57

มณี เผือกใต้ (2555) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนคำยากในบทเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 115 คน พบนักเรียนอ่านไม่คล่อง มีนักเรียนจำนวน 18 คนอ่านไม่ออก อ่านไม่คล่องที่เป็นร้อยละ 15.65 มีนักเรียนจำนวน 22 คน เขียนไม่ได้เขียนไม่คล่องคิดเป็นร้อยละ 19.13 คน ที่มีปัญหาด้านการอ่านการเขียนคือสะกดไม่ตรงตามมาตราคิดเป็นร้อยละ 24.00 คำควบล้ำคิดเป็นร้อยละ 23.20 คำตัวการ์นต์คิดเป็นร้อยละ 22.82 คำ รร (ร หัน) คิดเป็นร้อยละ 20.00 คำราชาศัพท์คิดเป็นร้อยละ 26.00 คำภาษาต่างประเทศ ที่ใช้ในป่าในภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 24.80 นักเรียนที่มีความพึงพอใจต่อการเรียน ด้วยแบบฝึกที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านและการเขียนคำยากในบทเรียนมีค่าเท่ากับ 4.80 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ระดับมากที่สุด

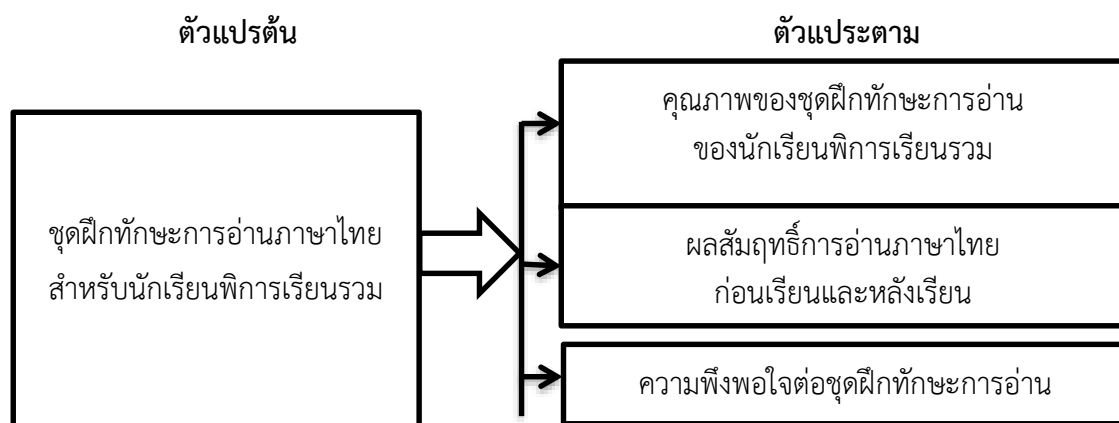
งานวิจัยต่างประเทศ

Master Lowell และ Others (1993) ได้ศึกษาการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปานกลางพบว่า วิธีที่ได้ผลที่สุดในการแก้ไขการอ่านออกเสียง คือวิธีการสอนคำ ที่คุ้นมากที่สุดร่วมกับการใช้ภาพและวิธีการวิเคราะห์โครงสร้างของคำเพียร์ซ (Price, 2003) ได้ศึกษาประเด็นใหญ่ ที่ได้คารมกันมาต่อไปโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อกำหนดขอบเขตที่การเรียนรู้ทุกวันในชั้นอนุบาล ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการสะกดคำและการเรียนการอ่านที่ประดิษฐ์ขึ้นมาครูจำนวน 5 คน ทำเป็นตัวอย่างการเขียนให้เด็กชั้นอนุบาลจำนวน 78 คน ที่เขียนทุกวันหรือเกือบทุกวันเป็นเวลา 20 สัปดาห์ โดยกลุ่มทดลองมี 51 คน กลุ่มควบคุมมี 27 คน ซึ่งได้รับการทดสอบก่อนและหลังการทดลองโดยใช้แบบสังเกต ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนรูปแบบผสมบังชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองในภาระงานเขียนตามคำบอก และการทดสอบการเขียนผลจากการทดสอบ สัดส่วนตามพบว่ามีแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในระดับการอ่านของกลุ่ม ควบคุมจากการทดสอบก่อนการทดลองถึงการทดสอบหลังการทดลองผลของกลุ่มทดลองจากการทดสอบก่อนถึงการทดลองแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญเช่นกันในตอนสิ้นสุดชั้นอนุบาลเป็น 82.35% ของกลุ่มทดลองอ่านหนังสือได้ ในขณะที่กลุ่มควบคุมมีเพียง 48.15% อ่านหนังสือได้ การศึกษาครั้งนี้บ่งชี้ว่า ตัวนักเรียนชั้นอนุบาล ได้รับการส่งเสริมให้เขียนทุกวันและการสะกดคำที่ประดิษฐ์ขึ้น จะมีความเป็นได้มากขึ้นที่นักเรียนจะเข้าสู่การอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับการพัฒนาทักษะการอ่านที่สามารถทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีพัฒนาการด้านการอ่านสูงขึ้นนั้นต้องใช้กลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านที่หลากหลายรูปแบบ และวัดและนวัตกรรมที่นำมาใช้ใน การจัดกิจกรรมการอ่านต้องเหมาะสมกับความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนและมีประสิทธิภาพต้องจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมาะสม จึงจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนสูงขึ้นเพื่อให้ผลการสอนมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มากที่สุดและยังเป็นแนวทางแก่ ครู พ่อ แม่ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ นำไปใช้ฝึกให้สามารถ อ่านสระได้ และเข้าใจเรื่อง ที่อ่านได้เป็นการพัฒนาภาษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ดีขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่าน สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับประถมศึกษาตอนต้น เพื่อที่จะให้เกิดความพร้อมด้านการอ่านและการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องควรมีพัฒนาสื่อและอุปกรณ์เพื่อพัฒนาทักษะเหล่านี้ที่จะทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านมีพัฒนาการด้านการอ่านสูงขึ้นนั้น ต้องใช้กลวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านที่หลากหลายรูปแบบ และนวัตกรรมที่จะนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการอ่านต้องเหมาะสม กับความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนและมีประสิทธิภาพต้องจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมาะสมจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำของนักเรียนสูงขึ้นเพื่อให้ผลการสอนมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มากที่สุด ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาทักษะการอ่านภาษาไทย ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน บัตรสระ บัตรคำ บัตรภาพ เพลง นิทาน กิจกรรมฝึกอ่าน ซึ่งผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านพื้นฐานในชีวิตประจำวัน ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านและยังเป็นแนวทางแก่ ครู พ่อ แม่ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้นำไปใช้การฝึกให้สามารถ อ่านสระได้ และเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้เป็นการพัฒนาด้านภาษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ดียิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย มีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐานของดัชนีประสิทธิภาพ .80 ขึ้นไป
2. การเปรียบเทียบการอ่านภาษาไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. ความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้า ตามลำดับขั้น ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่มีระดับเขาวงกตปัญญา (IQ) เท่ากับเด็กปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ในระดับที่ต่ำกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 จากแบบสำรวจเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ของ ผดุง อารยะวิญญู (2535) จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

การเลือกกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้มีวิธีการเลือก ดังนี้

1. สัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยเพื่อรับทราบข้อมูล
2. พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
3. ครูประจำชั้นสำรวจปัญหาทางการเรียนของตัวอย่างที่ได้ใช้ศึกษาโดยใช้แบบสำรวจปัญหาในการเรียนของ ผดุง อารยะวิญญู แบบสำรวจนี้ใช้สำรวจปัญหาในการเรียนของเด็กใน 5 ด้านใหญ่ๆคือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทางการเคลื่อนไหว และพฤติกรรมเพื่อประเมินว่านักเรียนที่มีปัญหาการเรียนด้านใด และพิจารณาเฉพาะปัญหาด้านภาษา คือ ภาษา คณิตศาสตร์ เวลาและทิศทางการเคลื่อนไหวและพฤติกรรม เพื่อประเมินว่านักเรียนมีปัญหากการเรียนด้านใด และพิจารณาเฉพาะปัญหาด้านภาษา
4. เรื่องนักเรียนที่ได้รับการตัดสินว่า มีปัญหาทางการเรียนรู้อ่านในระดับที่ต่ำกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 10 จากแบบสำรวจ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้และมีผลการประเมินความสามารถทางการอ่านอยู่ในระดับที่มีปัญหา

2. ตัวแปรที่ศึกษา

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ

1. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย จำนวน 5 ชุด โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย
2. แบบวัดความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

1. การสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ได้ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 1.2 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย วารสาร สิ่งพิมพ์ และตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกทักษะการอ่าน และการทำชุดฝึกทักษะการอ่าน
 - 1.3 ศึกษาหลักการ ทฤษฎี เทคนิควิธีการที่เกี่ยวข้อง เช่น แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย ตลอดจนเทคนิคการสอน การสร้างนวัตกรรม การวัดผลการเรียนรู้และจิตวิทยาการเรียนรู้
 - 1.4 ศึกษากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญจากเอกสาร งานวิจัยต่าง ๆ ตลอดจนปรึกษาผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
 - 1.5 ออกแบบชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม โดยมีขั้นตอนดังนี้
 - 1.5.1 ทำการทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการอ่าน โดยเริ่มจากการอ่าน พยัญชนะ, สระ, คำ ไปจนถึงประโยคสั้นๆจนถึงประโยคที่มีความยาวมาก
 - 1.5.2 เมื่อได้ผลการทดสอบแล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาว่านักเรียนไม่สามารถอ่านได้ในระดับใด แล้วเริ่มจัดทำชุดฝึกทักษะเป็นรูปเล่ม ที่มีเนื้อหาทำให้อ่านและสามารถเข้าใจง่ายขึ้น มีสีสันและรูปภาพประกอบไม่ทำให้น่าเบื่อ สามารถดึงความสนใจของนักเรียนได้โดยเนื้อหา มีดังนี้
 - ชุดฝึกทักษะที่ 1 พยัญชนะไทย 44 ตัว
 - ชุดฝึกทักษะที่ 2 การอ่านสระไทย
 - ชุดฝึกทักษะที่ 3 การประสมสระ
 - ชุดฝึกทักษะที่ 4 การอ่านมาตราตัวสะกด 8 มาตรา

ชุดฝึกทักษะที่ 5 การประสมคำ

1.6 สร้างชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 54 ชั่วโมง ซึ่งแต่ละชุดประกอบด้วย

- คำชี้แจงชุดฝึกทักษะการอ่าน
- ตัวอย่างแบบฝึกทักษะ
- แบบทดสอบ
- เกณฑ์การประเมิน
- บรรณานุกรม

1.7 นำชุดฝึกทักษะการอ่านที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ได้ตรวจสอบความถูกต้อง ซึ่งเป็นครูผู้สอนภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อาจารย์ประจำสาขาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา อาจารย์ประจำสาขาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง และเนื้อหา รวมทั้งประเมินความเหมาะสม ความสอดคล้องของประเด็นต่าง ๆ ของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย โดยกำหนดเกณฑ์การประเมินดังนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

และกำหนดเกณฑ์ในการแปลผลของการประเมินชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของผู้เชี่ยวชาญดังนี้

- ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 มีความเหมาะสมมากที่สุด
- ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 มีความเหมาะสมมาก
- ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 มีความเหมาะสมปานกลาง
- ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 มีความเหมาะสมน้อย
- ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

แล้วนำชุดฝึกทักษะการอ่าน มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยปรับชุดฝึกทักษะการอ่านปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยปรับชุดฝึกทักษะการอ่านบางข้อให้มีความเหมาะสม ความสามารถของผู้เรียนไม่ยากหรือง่ายเกินไปรวมทั้งปรับขนาดของอักษรและภาษาให้เหมาะสมกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.8 หลังจากปรับปรุงแก้ไขชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยแล้วนำไปทดลองกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามขั้นตอน

5. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครูผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

- 5.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามพึงพอใจ
- 5.2 วิเคราะห์เนื้อหาที่วัดเลือกรูปแบบเครื่องมือที่วัด

5.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิชาเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบมาตราประมาณค่ามี 5 ระดับ คือ

1.00 - 1.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจ	อยู่ในระดับ	น้อยที่สุด
1.50 - 2.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจ	อยู่ในระดับ	น้อย
2.50 - 3.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจ	อยู่ในระดับ	ปานกลาง
3.50 - 4.49	หมายถึง	มีความพึงพอใจ	อยู่ในระดับ	มาก
4.50 - 5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจ	อยู่ในระดับ	มากที่สุด

โดยมีรายการประเมินจำนวน 10 ข้อดังต่อไปนี้

1. การเรียนด้วยชุดฝึกทักษะนี้ทำให้มีพัฒนาการด้านการอ่านที่ดีขึ้น
2. เนื้อหาวิชานี้มีความสำคัญต่อการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
3. นักเรียนรู้สึกอยากเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านนี้
4. นักเรียนชอบทำกิจกรรมในชุดฝึกทักษะการอ่าน
5. นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากครูผู้สอนในบทเรียนนี้มากน้อยเพียงใด
6. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง
7. นักเรียนชอบเรียนภาษาไทยไทยมากยิ่งขึ้น
8. การเรียนรู้ด้วยหนังสือส่งเสริมการอ่านเป็นวิธีที่น่าสนใจ
9. นักเรียนมีความพอใจในบรรยากาศการเรียนรู้และมีความสุขกับการเรียนวิชานี้
10. นักเรียนรู้สึกว่าจำนวนแบบฝึกมากน้อยเพียงใด

5.4 นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านพิจารณาตรวจสอบข้อความและภาษาที่ใช้เพื่อให้ความชัดเจนและเหมาะสมกับงานวิจัยแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขซึ่งจากการตรวจพบว่ามีข้อแก้ไขในเรื่องภาษาและความชัดเจนเล็กน้อย ครูผู้วิจัยจึงได้แก้ไขให้เหมาะสมตามคำแนะนำที่ได้รวมทั้งคำนวณหาค่า IOC และคัดเลือกข้อความที่มีค่า ioc ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปซึ่งได้ข้อความแบบ สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนจำนวน 10 ข้อซึ่งมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00

5.5 นำแบบสอบถามความพึงพอใจไปใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวนทั้งหมด 54 ชั่วโมง (ในภาคเรียนที่ 2) และเก็บรวบรวมข้อมูลตลอดเวลาการทำวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. นำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้จริงกับนักเรียน

2. รวบรวมข้อมูลจากนักเรียนในการใช้ชุดฝึกชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนรวมทั้งแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มี

2.2.1 ก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครูผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบทางการเรียน ก่อนเรียน (Pre-test)

2.2.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะทักษะการอ่านภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 54 ชั่วโมง

2.2.3 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เรื่องชุดฝึกทักษะทักษะการอ่านภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน(Post- Test)

2.2.4 ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทางการเรียนหลังเรียน (Post -Test) และการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละ

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทางการเรียน ที่ใช้ชุดเรื่องทักษะชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ทำการวิเคราะห์จากคะแนนผลการทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยใช้ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยร้อยละ

1.1 วิเคราะห์ระดับแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับการแปลผลการวิเคราะห์โดยภาพรวมใช้

เกณฑ์ดังนี้ (หนูม้วน ร่มแก้ว ,2549 :67)

พึงพอใจมากที่สุด 5 คะแนน

พึงพอใจมาก 4 คะแนน

พึงพอใจปานกลาง 3 คะแนน

พึงพอใจน้อย 2 คะแนน

พึงพอใจน้อยที่สุด 1 คะแนน

ค่าเฉลี่ยกำหนดดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 -5.00 หมายความว่าพึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 - 4.50 หมายความว่าถึงพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 -3.50 หมายความว่าถึงความ พึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 -2.50 หมายความว่าถึงพึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 -1.50 หมายความว่าถึงพึงพอใจน้อยที่สุด

5.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองจำนวน 10 คน ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตาม

แบบการวิจัย PreTest - PostTest Design (PreTest - PostTest randomized) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบการอ่านก่อนและหลังการทดลองดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3.1 แบบแผนการทดลอง

ตัวอย่างที่ใช้ศึกษา	สอบก่อน	ทดลองสอน	หลังสอบ
E1	T1	X1	T1
E2	T2	X2	T2

เมื่อ E1	แทน ใช้ศึกษาการสอนอ่านก่อนเรียน
E2	แทน ใช้ศึกษาการสอนอ่านโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย
T1	แทน การทดสอบความสามารถในการอ่านคำก่อนการสอนโดยใช้บัตรคำ
T2	แทน การทดสอบความสามารถในการอ่านคำก่อนการสอนโดยใช้บัตรคำประกอบภาพ
X1	แทน วิธีการสอนอ่านโดยใช้บัตรคำ
X2	แทน วิธีการสอนอ่านโดยใช้บัตรคำประกอบภาพ
T1	แทน การทดสอบความสามารถในการอ่านคำหลังการสอนโดยใช้บัตรคำ
T2	แทน การทดสอบความสามารถในการอ่านคำหลังการสอนโดยใช้บัตรคำประกอบภาพ

5.2 วิธีดำเนินการทดลอง

การทดลองในครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน เวลา 14.30 - 15.30 น โดยแบ่งเป็นการสอน เป็น 2 ชุด กลุ่มตัวอย่างที่ 1 สอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 30 ครั้ง และมีการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองในแต่ละสัปดาห์

5.3 ชั้นหลังการทดลอง

5.1) ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) ด้วยการสอนอ่านโดยใช้ชุดฝึกทักษะ และบันทึกการอ่านคำชุดเดียวกับการทดสอบก่อนการทดลองและทำการบันทึกเพื่อนำผลมาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านคำภาษาไทย

5.2) ผู้วิจัยบันทึกคะแนนผลการทดสอบหลังการสอนเก็บไว้ เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำด้วยวิธีการสอนอ่านโดยใช้ชุดฝึกทักษะ ก่อนและหลังการทดลอง โดยการหาค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการสอน โดยใช้ชุดฝึกทักษะ

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สูตรการคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐานของแบบทดสอบ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชม ศรีสะอาด, 2546) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่รวบรวมจากการเก็บรวบรวม

$$\text{สูตร } \mu = \frac{\sum \bar{X}}{n}$$

เมื่อ μ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนนักเรียนทั้งหมด
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

2. สูตรการคำนวณหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2546)

$$\text{สูตร } \sigma = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ σ แทน มาตรฐานของคะแนนส่วนเบี่ยงเบน
 X แทน คะแนนนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มเป้าหมาย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 n แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3. สูตรการคำนวณหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของชุดฝึกทักษะ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาใช้สูตร ดังนี้

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ หมายถึง คะแนนรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

4. สูตรการคำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2546)

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

สูตร

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
 N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

5. การหาประสิทธิภาพของเอกสารประกอบการเรียน คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ สูตรการคำนวณ ดังนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2548 : 915)

$$E1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 X แทน คะแนนของแบบทดสอบท้ายหน่วย
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบท้ายหน่วย
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบท้ายหน่วยรวมกัน
 N แทน จำนวนผู้เรียน

$$E2 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ E2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 X แทน คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
 N แทน จำนวนผู้เรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดจุดประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้ เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ดำเนินการวิจัยโดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนา

ลำดับการแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- N หมายถึง จำนวนกลุ่มเป้าหมาย
 μ หมายถึง ค่าเฉลี่ย
 σ หมายถึง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน

ตอนที่ 3 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ได้ปรากฏในตารางที่ 4.1 – 4.3

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ชุดฝึกทักษะ	คะแนน		
	คะแนนเต็ม	μ	σ
ชุดฝึกทักษะที่ 1 พยัญชนะไทย 44 ตัว	10	8.52	1.22
ชุดฝึกทักษะที่ 2 การอ่านสระไทย	10	8.36	0.87
ชุดฝึกทักษะที่ 3 การประสมสระ	10	8.92	1.23
ชุดฝึกทักษะที่ 4 การอ่านมาตราตัวสะกด 8 มาตรา	10	8.62	0.96
ชุดฝึกทักษะที่ 5 การประสมคำ	10	8.87	1.20
รวม	50	43.29	5.48
เฉลี่ย	10	8.65	1.09

จากตารางที่ 4.1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของชุดฝึกทักษะอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ทุกชุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.65 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.09 โดยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชุดที่ 1 – 5 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 8.36 ถึง 8.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ระหว่าง 0.87 ถึง 1.23

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนน		
		คะแนนเต็ม	μ	σ
ก่อนเรียน	10	50	19.20	2.71
หลังเรียน	10	50	40.10	2.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน เท่ากับ 19.20 หลังเรียน เท่ากับ 40.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนเรียน เท่ากับ 2.71 หลังเรียน เท่ากับ 2.00

ตารางที่ 4.3 ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม

คะแนน	คะแนนเต็ม	μ	σ	ร้อยละ
1. คะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบย่อย ท้ายชุดฝึกทักษะระหว่างเรียน	10	8.65	1.09	86.5
2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะ	50	40.1	2.00	80.2

จากตารางที่ 4.3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกทักษะระหว่างเรียน 5 ชุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.09 คิดเป็นร้อยละ 86.5 และค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เท่ากับ 40.1 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.00 คิดเป็นร้อยละ 80.20 ดังนั้นชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 80/80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม

การทดสอบ	μ	σ	t
ก่อนเรียน	19.20	2.71	8.304**
หลังเรียน	40.10	2.00	

** p < .05

จากตารางที่ 4.4 พบว่า หลังการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบะฮีวิทยาคม มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมสูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย
 ตารางที่ 4.5 ความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

รายการประเมิน	μ	σ	แปล ความหมาย
1. การเรียนด้วยชุดฝึกทักษะนี้ทำให้มีพัฒนาการด้านการอ่านที่ดีขึ้น	4.10	0.74	มาก
2. เนื้อหาวิชานี้มีความสำคัญต่อการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน	4.40	0.52	มาก
3. นักเรียนรู้สึกอยากเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านนี้	4.40	0.52	มาก
4. นักเรียนชอบทำกิจกรรมในชุดฝึกทักษะการอ่าน	4.30	0.67	มาก
5. นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากครูผู้สอนในบทเรียนนี้มากน้อยเพียงใด	4.50	0.71	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง	4.00	0.67	มาก
7. นักเรียนชอบเรียนภาษาไทยไทยมากยิ่งขึ้น	4.50	0.53	มากที่สุด
8. การเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะเป็นวิธีที่น่าสนใจ	4.40	0.70	มาก
9. นักเรียนมีความพอใจในบรรยากาศการเรียนรู้และมีความสุขกับการเรียนวิชานี้	4.70	0.48	มากที่สุด
10. นักเรียนรู้สึกว่าจำนวนแบบฝึกมากน้อยเพียงใด	4.20	0.79	มาก
รวม	4.35	0.67	มาก

จากตารางที่ 4.5 ระดับความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวม มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนจำนวน 10 คน พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.35$, S.D. = 0.67) เมื่อพิจารณาแต่ละข้อมีคะแนนเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ นักเรียนมีความพอใจในบรรยากาศการเรียนรู้และมีความสุขกับการเรียนวิชานี้ ($\mu = 4.70$, $\sigma = 0.48$) นักเรียนได้รับความช่วยเหลือจากครูผู้สอนในบทเรียนนี้มากน้อยเพียงใด ($\mu = 4.50$, $\sigma = 0.71$) นักเรียนชอบเรียนภาษาไทยไทยมากยิ่งขึ้น ($\mu = 4.50$, $\sigma = 0.53$) เนื้อหาวิชานี้มีความสำคัญต่อการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ($\mu = 4.40$, $\sigma = 0.52$) นักเรียนรู้สึกอยากเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านนี้ ($\mu = 4.40$, $\sigma = 0.52$) การเรียนรู้ด้วยหนังสือส่งเสริมการอ่านเป็นวิธีที่น่าสนใจ ($\mu = 4.40$, $\sigma = 0.70$) นักเรียนชอบทำกิจกรรมในชุดฝึกทักษะการอ่าน ($\mu = 4.30$, $\sigma = 0.67$) นักเรียนรู้สึกว่าจำนวนแบบฝึกมากน้อยเพียงใด นี้ ($\mu = 4.20$, $\sigma = 0.79$) การเรียนด้วยชุดฝึกทักษะนี้ทำให้มีพัฒนาการด้านการอ่านที่ดีขึ้น ($\mu = 4.10$, $\sigma = 0.74$) และกิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ($\mu = 4.00$, $\sigma = 0.67$)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดจุดประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดปัญหาการวิจัยไว้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคุณภาพตามเกณฑ์ 80/80 ของดัชนีประสิทธิผลหรือไม่
2. ทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกันหรือไม่
3. นักเรียนพิการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย แตกต่างกันหรือไม่

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนพิการเรียนรวมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังเรียนที่โรงเรียนบะฮีวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาศึกษา เขต 23 ปีการศึกษา 2561 จำนวนนักเรียน 10 คน ซึ่งกลุ่มบริหารงานวิชาการของโรงเรียน ได้จัดห้องเรียนแบบ คณะความสามารถทางการเรียนของนักเรียน ได้มาโดยประเมินความรู้ความสามารถพื้นฐาน และ แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program : IEP)

. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ

1. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย จำนวน 5 ชุด โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย
2. แบบวัดความพึงพอใจที่มีผลต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 การหาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง (IOC)

1.2 การหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สูตร (P)

1.3 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สูตร (R)

1.4 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับโดยใช้สูตร (KR20)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 การหาค่าเฉลี่ย (μ)

2.2 การคำนวณหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

2.3 การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนน ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยของนักเรียนพิการเรียนรวม โดยใช้ t – test แบบ Dependent Sample

สรุปผลการวิจัย

1. ทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 86.50/80.20 แสดงว่าชุดการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนการใช้ชุดฝึกทักษะอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทยอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย พบว่า ชุดทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 86.50/80.20 แสดงว่าชุดการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนการใช้ชุดฝึกทักษะอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลวิจัยของ อนงค์ ระเบียบ (2550) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการอ่านเขียนคำตามมาตราตัวสะกดไทยสำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดหนองบัว อำเภอพนม-สารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านหลังเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1 และประสิทธิภาพของแบบฝึกเป็นไปตามเกณฑ์ 70/70 กรรณิการ์ ธิวงค์ และ ศศิวิมล ประสม (2550) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียน เรื่องผลการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนทุ่งกว่าวิทยา ปีการศึกษา 2550 จำนวน 10 คน เป็นนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการอ่านออกเสียงพยัญชนะ ฉ ช ไม่ถูกต้อง พบว่านักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกคนและการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกมีค่าเท่ากับ 83.25/82.20 ทำให้ผลการใช้ชุดฝึกประสบความสำเร็จตามเกณฑ์ 70/70 นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงพยัญชนะ ฉ ช ได้อย่างถูกต้อง และสุวิมล กันหา (2551) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียนเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด เด็กพิเศษเรียนร่วม ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ศรีสะเกษ เขต 3 โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด กลุ่มเป้าหมายเป็นเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้หรือ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน จำนวน 13 คนพบว่าแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด สำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วม ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้หรือ (LD) ด้านการสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 87.34 / 83.31 หนึ่งซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด หมายถึงเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำแบบฝึกชุดที่ 1-12 ได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 87.31 และสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 83.31 แสดงว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดโดยการทดสอบ t - test คะแนนผลสัมฤทธิ์ หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้เด็กพิเศษเรียนร่วมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านการเรียนรู้มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสูงขึ้นสามารถนำแบบฝึกไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้

การที่ผลการวิจัยปรากฏผลเช่นนี้อาจเป็นผลเนื่องจาก

1. ผู้วิจัยได้สร้างชุดฝึกทักษะขึ้น ได้ผ่านกระบวนการขั้นตอนวิจัย กล่าวคือ เริ่มจากการศึกษาปัญหาและความต้องการ วิเคราะห์เนื้อหา และทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาย่อยผ่านการกลั่นกรองจากคณะกรรมการที่ปรึกษางานวิจัย ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ทดลองใช้กับนักเรียนแล้วนำมาพัฒนา ปรับปรุงให้ดีที่สุด ก่อนการนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมนี้ เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติจริงเป็นรายบุคคล ซึ่ง

สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ Dewey ที่กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนต้องเน้นเด็กเป็นสำคัญเรียนรู้ด้วยการกระทำและการปฏิบัติจริง (สมศรี คงวงศ์ 2542 : 13)

2. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเป็นชุดฝึกทักษะการอ่านที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และจุดประสงค์การสอนวิชาภาษาไทย จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียน เท่ากับ 19.20 หลังเรียน เท่ากับ 40.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานก่อนเรียน เท่ากับ 2.71 หลังเรียน เท่ากับ 2.00 ซึ่งสอดคล้องกับ สุวิมล กันทา (2551) ได้ศึกษาวิจัยในชั้นเรียนเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด เด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ศรีสะเกษ เขต 3 โดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด กลุ่มเป้าหมายเป็นเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้หรือ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน จำนวน 13 คนพบว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด สำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วม ประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้หรือ (LD) ด้านการสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 87.34 / 8.3.31 หนึ่งซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด หมายถึงเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำแบบฝึกชุดที่ 1-12 ได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 87.31 และสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราสะกดตัวสะกดได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 83.31 แสดงว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดโดยการทดสอบ t - test คะแนนผลสัมฤทธิ์ หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกด สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า แบบฝึกการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้เด็กพิเศษเรียนร่วมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านการเรียนรู้มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำมาตราตัวสะกดสูงขึ้นสามารถนำแบบฝึกไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ สุภาพรพรณ ชาญประเสริฐ (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำมาตราตัวสะกดไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวน 30 คนพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนประชาบำรุง ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านอยู่ในระดับมากที่สุด จากการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้แบบฝึกทักษะพัฒนาการอ่านคำชุดนี้มีคุณภาพและประสิทธิภาพเป็นที่น่าพอใจส่งผลให้มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยสูงขึ้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์

มุกดา เลี่ยมสี (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องรายงานการพัฒนาทักษะการอ่านคำภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในสถานศึกษาที่จัดการเรียนรวมโดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพ พบว่า

1. คะแนนความสามารถด้านการอ่านคำภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพนักเรียนสามารถอ่านได้คิดเป็นร้อยละ 95.00 มีพัฒนาการคิดเป็นร้อยละ 80.00

2. การสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้โดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพพบว่าความสามารถในการอ่านชื่อภาพการอ่านคำภาษาไทยได้ถูกต้องของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังการใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 95.00 ความสามารถในการบอกชื่อบัตรร้อยกรองและตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้หลังใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 100

3. กิจกรรมทบทวนระหว่างเรียนโดยใช้หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 88.25

4. ประสิทธิภาพของหนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.25 / 95.00 หนังสือส่งเสริมการอ่านร้อยกรองประกอบภาพภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้สามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้

ความพึงพอใจของนักเรียนพิการเรียนรวมที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย พบว่าอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ กันตา สุขกระจ่าง (2550) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังการสอนโดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน มีระดับสติปัญญาปกติระดับ IQ ตั้งแต่ 90 ขึ้นไป ไม่มีความพิการซ้ำซ้อนเรียนอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ของโรงเรียนบ้านหนองไม้ก่อง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุโขทัยเขต 1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ หนังสือนิทาน ส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้ ผ่านแผนการสอนโดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่าน เพื่อการเรียนรู้ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ

ผลการศึกษาพบว่า

1. หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.09 / 86.33

2. ความสามารถในการอ่านคำหลังการสอน โดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีความสามารถในการอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านโดยใช้หนังสือนิทานส่งเสริมการอ่านเพื่อการเรียนรู้ หลังการสอนสูงกว่าการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พัทณี บุญรัมย์ (2551) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านคำของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดการสอนสรรเสริญสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน ที่กำลังอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาค

เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนสมานคุณวิทยาทานจำนวน 7 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือแผนการสอนและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำ ทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน สรรดรูป ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอน สรรดรูปเป็น 83.80 / 87.71 นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ มีความสามารถในการอ่านคำ หลัง การสอนโดยใช้ชุดการสอน สรรดรูปอยู่ในระดับดีและเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำ ก่อนและหลังการสอนโดยใช้ชุดการสอนสรรดรูปพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านคำสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 วรัญญา เอี่ยมสำอางค์ (2551) ได้ศึกษาผลการสอนอ่าน ภาษาไทยจากนิทานอ่านง่ายต่อความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นการทดลองรายกรณี ทำการศึกษานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการ เรียนรู้ด้านการอ่าน เพศชายที่มีระดับสติปัญญาปกติ และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อนกำลังเรียนอยู่ มัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนภัทรญาณวิทยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม โดยใช้หนังสือนิทานอ่านง่ายชุดมาตราไทย 9 แม่จำนวน 9 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า การอ่านคำยาก ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ หลังได้รับการสอนอ่านจาก นิทานอ่านง่ายมีค่าสูงกว่า (93%) การทดลองสอนอ่าน (14%) อมรรัตน์ วารินภุช (2551) ได้ศึกษา ความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้วยการสอนด้วยบัตร คำประกอบภาพ อยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนวัดหันตรา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยาเขต 1 จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ได้รับการสอนด้วยบัตรคำ และบัตรคำประกอบภาพ ก่อนได้รับการสอนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 18.60 คะแนน และ 18.80 คะแนน และหลังได้รับการสอนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 77.60 คะแนน และ 79.80 คะแนน ผลต่าง ของคะแนนก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 59 คะแนนและ 58.80 คะแนน การสอนด้วยบัตรและ บัตรคำประกอบภาพ จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปเป็นสื่อการสอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการ เรียนรู้ เพราะจะทำให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้การอ่านได้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ชุดทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 86.50/80.20 แสดงว่าชุดการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการ เรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียน รวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าคะแนนการใช้ชุดฝึกทักษะอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียน พิการเรียนรวม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผู้วิจัยขอ เสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับบุคคลและหน่วยงาน

1.1 ควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ได้นำชุดฝึกทักษะการอ่าน ภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน เนื่องจาก

ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้

1.2 โรงเรียนควรมีชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้อย่างแพร่หลาย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการเปรียบเทียบการสอนภาษาไทย เรื่องการอ่าน ของนักเรียนพิการเรียนรวม ระหว่างการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะกับการสอนด้วยวิธีอื่นๆ เพื่อค้นหาวิธีการสอนที่เหมาะสมที่สุด

2.2 ควรสร้างชุดฝึกทักษะโดยใช้เนื้อหาอื่นๆ หรือวิชาอื่นๆ ในระดับชั้นต่างๆ ที่นักเรียนอ่านยาก เข้าใจยากให้อ่านง่ายและเข้าใจง่ายขึ้น

2.3 ควรนำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนพิการเรียนรวม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนอื่นๆ เพื่อจะได้เปรียบเทียบและสรุปผลการวิจัยที่พบด้วย

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ (2552) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : จิรพร จันทะเวียง. (2542). ผลการฝึกความสามารถทางสมองด้านภาษาและผลผลิตที่ใช้วิธีการต่างกัน ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ด ที่มีต่อความสามารถในการคิดอย่างมี วิจาร์ณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เตือนใจ ตรีเนตร. (2544). ผลการใช้แบบฝึกการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์เรื่องพื้นที่สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวัลย์มาศจรัส. (2546). นวัตกรรมการศึกษาชุด แบบฝึกหัด – แบบฝึกทักษะ เพื่อพัฒนาผู้เรียนและ การจัดทำผลงานทางวิชาการอาจารย์3 และบุคลากรทางการศึกษา (ครูช านาญการครู เชี่ยวชาญ และครูเชี่ยวชาญพิเศษ). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธารอักษร. ไทยวัฒนาพานิช.
- นิท สัตโยภาส. (2545). ภาษาไทยเพื่อการสารและการสืบค้น. กรุงเทพฯ : บริษัท 21 เซ็นจูรี่จำกัด.
- บรรพต ศิริชัย (2547). การอ่านและการพิจารณาวรรณกรรม.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิชย์ บริหารศาสตร์.บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- บันลือ พฤกษ์วัน. 2532. มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- เบญญา ชลธารนนท์. (2546). คู่มือการบริหารจัดการเรียนร่วมโดยใช้โครงสร้างซีท. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สุขพัชรา ซิมเจริญ. (2545). การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาสำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง.กรุงเทพฯ : ประสานมิตร.
- ปราณี จิณฤทธิ. (2552). ผลการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการ เรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะประชาสามัคคี จังหวัด นครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์,
- ผดุง อารยะวิญญู . (2551). การเรียนรวม Inclusion. กรุงเทพฯ : เจ.เอ็น.ที.
ผาน้ำอ้อย แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. แผนกบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2556. ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 130 ตอนที่ 42 ก วันที่ 17 พฤษภาคม 2556 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://nontapum.go.th/sites/default/files/law/.pdf> สืบค้นเมื่อ 4 เมษายน 2560
- พินิจ จันทรช้าย. (2546). การสร้างหนังสือและแบบฝึกทักษะประกอบการเรียนภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่อง บุญผะเหวดร้อยเอ็ด แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา. วิทยานิพนธ์

- การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไพบุลย์ มุลดี. (2546). การพัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มณี โปธิเสน. (2543). ความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนและบุคลากรในโรงเรียนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนโพธิเสนวิทยา อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย รายงานค้นคว้าอิสระ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2535. เอกสารการสอนชุดวิชาองค์การและการจัดการงานบุคคล. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- และการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- วรรณิ โสมประยูร. 2537. การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.
- วิมลสิทธิ์ หรยางกูร. (2526). พฤติกรรมมนุษย์กับสภาพแวดล้อม. กรุงเทพมหานคร : วีระ ไทยพานิช. (2529). 57 วิธีสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2543) .ความสามารถในการเรียนหรือแอลดี ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้. รายงานการวิจัยเชิงเอกสาร จากการศึกษาเอกสารและข้อมูลทางด้านการแพทย์
- คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ และอุษา ชูชาติ. (2544). ฝึ กสมองให้คิดอย่างมีวิจารณญาณ. กรุงเทพฯ : ศิริพร ลิ้มตระการ. (2545). “ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่าน หน่วยที่ 1” เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการอ่านภาษาไทย หน่วยที่ 1 - 7. พิมพ์ครั้งที่ 10. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไศลทิพย์ จารุภูมิ (2534).ความพึงพอใจที่ได้รับจากละครโทรทัศน์.วิทยานิพนธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพร ตอยยีปี. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียน
- สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์. (2540). เอกสารทางวิชาการการพัฒนาระบบการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์. (2540). เอกสารทางวิชาการการพัฒนาระบบการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สาโรช ไสยสมบัติ. (2534). ความพึงพอใจในการทำงานของครูอาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.

- สุกิจ ศรีพรหม. (2541). ชุดการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. วารสารวิชาการ.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2539). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุวรรณณี วราทร (2545). การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ :จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสกสรร ธรรมวงศ์. (2541). ความพึงพอใจของนักศึกษาผู้ใหญ่ ที่มีต่อการให้บริการด้านการเรียนการสอนสายสามัญระดับประถมศึกษา : ศึกษากรณีโรงเรียนผู้ใหญ่สตรีบางเขนทัศนสถานหญิงกลาง. วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม). สถาบันบัณฑิตพัฒน
- อนงค์ ระเบียบ (2550) .การพัฒนาความสามารถในการอ่านเขียนคำตามมาตราตัวสะกดไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดหนองบัว อำเภอพนม-สารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา.วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- อมรรัตน์ เชาวลิต (2541). ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตต่อระบบการจัดบริการสารสนเทศ ของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเกริก. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต อักษรเจริญทัศน์
- อังศุมาลนิ เพิ่มผล . (2542). การสร้างแบบฝึกทักษะการคำนวณวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง วงกลมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อำนวยการ เลื่อมใส. (2546). การสร้างหนังสือและแบบฝึกทักษะประกอบการเรียนภาษาไทย เรื่อง เรื่อง ฝักรั้วอ้อย แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Millet. (1954). Management in the Public Service. The quest for effective performance. New York: McGraw-Hill Book.
- Wolman, B. B. (1973). Dictionary of Behavioral Science. London: Litton Educational.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ดร.มารศรี กลางประพันธ์ อาจารย์ประจำสาขาการวิจัยและพัฒนการศึกษา
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. ดร.อรวรรณ นิ่มตลุง อาจารย์ประจำสาขาการศึกษาพิเศษ
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. นางกาญจนา คานเพชรทา ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สาขาวิชาภาษาไทย
โรงเรียนบะฮีวิทยาคม จังหวัดสกลนคร

ภาคผนวก ง

ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนพิการเรียนรวม

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นางประภาพรณ สุนันธรรม
ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (คศ.3)
สถานที่ปฏิบัติงานปัจจุบัน	โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ตำบลบะฮี อำเภอยะนิง จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษาสูงสุด	
พ.ศ. 2558	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
ชื่อ - สกุล	นางซารัญญา ผลจันทร์
ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ (คศ.3)
สถานที่ปฏิบัติงานปัจจุบัน	โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ตำบลบะฮี อำเภอยะนิง จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษาสูงสุด	
พ.ศ. 2558	ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
ชื่อ - สกุล	นายวัฒนา สุริวรรณ
ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ครู (คศ.1)
สถานที่ปฏิบัติงานปัจจุบัน	โรงเรียนบะฮีวิทยาคม ตำบลบะฮี อำเภอยะนิง จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษาสูงสุด	
พ.ศ. 2561	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยปทุมธานี